Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 20. Warszawa, dnia 20 lipca 1936 r. **Rok XIX.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł. 50 gr.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87; Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 56—58.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 52—54.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

139.

OKÓLNIK Nr. 56

z dnia 11 lipca 1936 r.

o metodach pracy starostów.

(Nr. GL. 4a-26).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Skonstatowałem w czasie podróży inspekcyjnych, że ciągle jeszcze istnieje nieporozumienie co do istotnej roli kierowników administracji powiatowej oraz metod pracy, jakiemi winny się posługiwać, chcąc skutecznie spełniać swoje zadania.

1) podstawą pracy starosty musi być dokładna i całkowita znajomość powiatu, układu stosunków gospodarczych, społecznych i politycznych oraz potrzeb i nastrojów ludności. Bez dokładnej znajomości terenu i stanu aktualnych zagadnień starosta nie może skutecznie administrować powiatem ani w dziedzinie administracji ogólnej, ani samorządowej, ani w zakresie koordynowania poczynań innych działów administracji rządowej.

2) Pozyskanie przez starostę i stałe aktualizowanie wiadomości o stanie i potrzebach powiatu jest nie do pomyślenia bez ciągłego i bezpośredniego kontaktu z ludnością oraz osobistego wglądu we wszystkie ważniejsze poczynania na terenie powiatu.

Ten bezpośredni stały kontakt z życiem jest kardynalnym warunkiem powodzenia pracy starosty, jako gospodarza powiatu.

3) Obowiązkiem starosty jest informowanie władz przełożonych o sytuacji w powiecie. Informacje te muszą być ścisłe, wyczerpujące i bezstronne. Skonstatowałem, że informacje władz lokalnych zawierają niekiedy nietylko błędy co do faktów, ale nacechowane są bądź niczem nieuzasadnionym pesymizmem i skłonnością do wyolbrzymienia zjawisk ujemnych, bądź też nadmiernym optymizmem, wskutek czego mogą wprowadzać w błąd i stać się przyczyną mylnych zarządzeń. Za takie błędne lub bezkrytyczne informacje pociągać będę do surowej odpowiedzialności.

4) Skuteczna administracja musi być planowa, oparta na przemyślanej należycie hierarchji potrzeb, analizie możliwości realizacji oraz zabezpieczeniu niezbędnych środków. W hierarchji zadań realizowanych planowo (niezależnie oczywiście od pewnych, wysuwanych przez życie akcyj doraźnych), na pierwszem miejscu stoją zagadnienia o charakterze ogólnopaństwowym, szczególnie sprawy związane z przygotowaniem obrony Państwa oraz utrzy-

manie bezpieczeństwa i spokoju publicznego — następnie zagadnienie utrzymania i zabezpieczenia trwałego dorobku, osiągniętego w latach poprzednich, wreszcie zagadnienia o charakterze lokalnym, stanowiące szczególne dezyderaty pewnych kół ludności lub okręgów.

5) Układając i realizując plan działania. starosta nie powinien zapominać o tem, że poczynania na przydzielonym mu odcinku pozostają w związku i muszą być skoordynowane z poczynaniami innych działów administracji publicznej na terenie powiatu a często i okolicznych powiatów. Stąd wynika konieczność stałego kontaktu i współdziałania z urzędami działów niezespolonych oraz ze starostami powiatów sąsiednich.

6) Stanowisko starosty wymaga inicjatywy, samodzielności oraz znajomości techniki administrowania.

a) Bez inicjatywy administracja przestaje być działalnością twórczą a spada do roli maszyny, produkującej i odrabiającej akta. Inicjatywa w dobrem znaczeniu nie polega jednak na wynajdywaniu coraz to nowych pomysłów i dążeniu do tanich efektów, lecz musi iść w parze z planowością i umiejętnością realizowania, przedewszystkiem zaś ze zdolnością przewidywania. Dotyczy to wszystkich kategoryj zjawisk na terenie powiatu, obchodzących administrację ogólną, zasadniczą bowiem metodą działania tej administracji jest prewencja, polegająca na uprzedzaniu wypadków, a więc na przewidywaniu i uchwyceniu inicjatywy.

b) Brak samodzielności przejawia się w ucieczce od odpowiedzialności — a praktycznie w ciągłem oglądaniu się na władze przełożone, które w tych warunkach absorbowane są sprawami, jakiemi normalnie starosta nie powinien ich zatrudniać.

c) Jeżeli chodzi o technikę administrowania, polega ona przedewszystkiem na takim systemie pracy, któryby zapewnił staroście maksimum wglądu w urzędowanie podległych mu urzędów, przy minimum zużycia czasu na czynności par excellence biurowe i takie, które w należyty sposób mogą być załatwione przez podwładny personel.

Rozporządzenie ministerjalne z 30 czerwca 1930 r. „o organizacji starostw" podaje w tym względzie cały szereg wskazówek. W szczególności zwrócić należy uwagę na przepis § 33, „w myśl którego w interesie sprawności i szybkości urzędowania zakres samodzielnej decyzji i odpowiedzialności referentów powinien być, w granicach ich osobistych kwalifikacyj, możliwie najszerszy" —

na § 29, który określa stanowisko i zakres działania zastępcy starosty —

oraz § 23, który podkreśla wagę podziału czynności w starostwie, „w interesie należytego podziału pracy i odciążenia starosty".

7) W zakresie metod i środków kierownictwa urzędem szczególną uwagę należy zwrócić na stałe i bezzwłoczne informowanie starosty o wszystkich ważniejszych sprawach wpływających do podległych urzędów, w szczególności o zarządzeniach Wojewody i władz centralnych. W ten sposób starosta ma możność wydania odrazu niezbędnych dyrektyw co do załatwienia danej sprawy, co upraszcza i przyspiesza dalszy tok urzędowania,

Poza tem w zakresie środków kierownictwa urzędem należy wymienić:

a) aprobatę spraw, które starosta wyraźnie dla siebie zastrzega, a której zakres powinien być ograniczony do niezbędnej potrzeby;

b) doraźne lustracje poszczególnych referatów;

c) konferencje miesięczne lub częstsze referentów pod kierownictwem starosty (§ 37 rozp.):

d) kontrolę pośrednią urzędowania starostwa, przy sposobności przyjęć interesantów oraz lustracji urzędów gminnych.

8) Do referatów, któremi starosta musi się stale interesować i z któremi musi być najdokładniej obeznany, należy referat mobilizacyjny. Wymagam od starosty całkowitego opanowania wszystkich przepisów i zagadnień z referatem tym związanych.

9) Wskazówki w sprawie szybkiego i skutecznego załatwiania spraw ludności zgłaszającej się w starostwach, do czego przywiązuję szczególną wagę, są przedmiotem osobnego mojego zarządzenia z dnia 3 czerwca r. b. Nr. GL. 11-3 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 16, poz. 103).

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

140.

OKÓLNIK Nr. 57

z dnia 13 lipca 1936 r.

o meldowaniu się oficerów Policji kierownikom władz administracji ogólnej w czasie uroczystości.

(Nr. GL. 18-6).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Celem ujednolicenia sprawy meldowania się oficerów Policji Państwowej P. P. Wojewodom i Starostom w czasie uroczystości w związku ze świętami państwowemi, akademjami, zebraniami i t. p. ustalam co następuje:

Oficer Policji, zajmujący stanowisko komendanta wojewódzkiego, powiatowego, kierownika komisarjatu, jeżeli jest na uroczystości służbowo, winien się zameldować służbowo wojewodzie względnie staroście—jeżeli zaś obecny jest na uroczystości jako jeden z uczestni-

ków w charakterze zaproszonego gościa lub widza, nie ma obowiązku służbowego meldowania się i ogranicza się do zwykłej formy przywitania.

Przez „Wojewodę" i „Starostę" należy rozumieć również urzędnika, który z mocy obowiązujących przepisów spełnia funkcje „Wojewody" lub „Starosty".

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

141.

OKÓLNIK Nr. 58

z dnia 17 lipca 1936 r.

o zagubieniu bloczków doraźnych nakazów karnych.

(Nr. AP. 106/190).

Do
P. P. Wojewodów i Starostów.

Według otrzymanej informacji zdarzają się wypadki zagubienia bloczków doraźnych nakazów karnych przez funkcjonarjuszów państwowych, samorządowych oraz przez inne organa, upoważnione do nakładania tych grzywien przez powiatowe władze administracji ogólnej.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustala następujący tryb postępowania w omawianej sprawie:

1) Wymienieni funkcjonarjusze obowiązani są o każdym wypadku zagubienia bloczków doraźnych nakazów karnych niezwłocznie zawiadomić władzę przełożoną w formie oświadczenia złożonego na piśmie ze wskazaniem Nr. Nr. zagubionych bloczków.

2) Na podstawie złożonego oświadczenia władza przełożona zawiadomi powiatową władzę administracji ogólnej, która zaopatrzyła danego funkcjonarjusza w druki doraźnych nakazów karnych, o zagubieniu bloczków, podając ich Nr. Nr. oraz przeprowadzi odpowiednie dochodzenie, celem ustalenia stopnia ewent. winy funkcjonarjusza, który dopuścił do zagubienia bloczku.

3) Po przeprowadzeniu szczegółowego dochodzenia i w oparciu na wynikach właściwa władza administracji ogólnej unieważni zagubione bloczki, umieszczając odpowiednie zawiadomienie w gmachu Starostwa.

Równocześnie należy zwrócić uwagę funkcjonarjuszom, upoważnionym do karania w trybie doraźnym, na konieczność starannego przechowywania otrzymanych bloczków, celem zapobieżenia na przyszłość wypadkom zagubienia tych druków.

Zarządzenie niniejsze uzupełnia część IV pkt. 1 instrukcji do prawa o wykr. oraz do post. karno-admin. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 17 z 1933 r. poz. 255, str. 503).

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

142.

PISMO OKÓLNE

z dnia 8 lipca 1936 r.

w sprawie zmniejszenia obiegu papierów.

(Nr. GL. 64-5/11)

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów, wszystkich urzędników administracji ogólnej

Z wykazów czynności urzędów wojewódzkich i starostw za lata 1934 i 1935 wynika, że urzędy te załatwiają rocznie około 9.000.000 spraw, co według przybliżonych obliczeń daje około 20 do 25 miljonów akt, zważywszy, że na jedną sprawę składają się przeciętnie 2 do 3 korespondencje. Ta olbrzymia ilość papierów, do której należy jeszcze doliczyć wszystkie akta nie podlegające w myśl przepisów kancelaryjnych ewidencjonowaniu — ciąży na administracji ogólnej, absorbując wszystek czas i najlepsze siły urzędników, którzy, zmagając się z nawałem papierów, nie mają należytej możności, ani bezpośredniego zetknięcia się z życiem, ani rozwinięcia inicjatywy, ani czasu na uzupełnianie swoich wiadomości.

Ankieta zarządzona przez Ministerstwo Spraw Wewnętznych wykazuje również, że mimo kilkakrotnie dokonywanych rewizyj perjodycznych wykazów, sprawozdań i statystyk, urzędy wojewódzkie i starostwa są w dalszym ciągu obarczone w dotkliwy sposób temi wykazami i sprawozdaniami.

Dla zbadania tego zagadnienia została powołana Komisja międzyministerjalna z udziałem przedstawicieli wszystkich ministerstw działów zespolonych. Z komisją tą i jej delegatami zechcą Panowie jak najintensywniej współdziałać. Zadaniem całej akcji jest:

1) ustalić istotne rozmiary wzmagającego się z roku na rok obiegu papierowego w urzędach wojewódzkich i w starostwach, łącznie z zagadnieniem t. zw. sprawozdawczości i statystyki — różniczkując według poszczególnych resortów, działów i komórek organizacyjnych;

2) zbadać istotne źródła i przyczyny stałego wzrostu obiegu papierowego;

3) Zaprojektować niezbędne środki zaradcze.

Na terenie administracji ogólnej zebranie odpowiednich materjałów i przepracowanie całego zagadnienia będzie przedewszystkiem rzeczą P. P. Wicewojewodów z tytułu funkcyj przekazanych im rozporządzeniem z 9 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 264). Niezależnie od tego uważam za rzecz niezbędną ażeby wszy-

scy urzędnicy administracji ogólnej zainteresowali się tem zagadnieniem i uczestniczyli w jego rozwiązaniu. Celem umożliwienia w tej sprawie swobodnej wymiany myśli w jak najszerszej skali, upoważniam niniejszem wszystkich urzędników administracji ogólnej do nadsyłania bezpośrednio pod adresem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych swoich spostrzeżeń i wniosków dotyczących zmniejszenia obiegu papierowego. Celniejsze opracowania będą ogłaszane drukiem na łamach Gazety Administracji.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

143.

PISMO OKÓLNE

z dnia 8 lipca 1936 r.

o zarachowywaniu dochodów z dzierżawy rewirów rybackich.

(Nr. GB. 31/90-2).

Do
P. P. Wojewodów województw centralnych i wschodnich oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Na skutek zgłoszonych wniosków przez niektóre Urzędy Wojewódzkie w sprawie zarachowywania sum dochodów z dzierżawy rewirów rybackich, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych zarządza co następuje:

1) Ewidencję należności i uiszczeń czynszów z dzierżawionych rewirów rybackich prowadzi powiatowa władza administracji ogólnej w specjalnym rejestrze (§ 51 p. 8 przepisów rachunkowo kasowych—załącznik do Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 9 z 1935 r.).

2) Przypadające do uiszczenia sumy, dzierżawcy rewirów rybackich wpłacają do kasy urzędu skarbowego bezpośrednio lub za pośrednictwem urzędów pocztowych przy pomocy blankietu nadawczego P. K. O. celem zarachowania na rachunek bieżący powiatowej władzy administracji ogólnej, która w tym celu w księdze rachunku bieżącego otwiera osobne konto p. t. „Dochody z rewirów rybackich".

3) Podział dochodów z rewirów rybackich powiatowa władza administracji ogólnej przeprowadza w myśl wskazówek, podanych w piśmie okólnem Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych Nr. 2. Ryb. III-8/32 z dnia 31 maja 1935 r. (Dz. Urz. Min. Roln. i Ref. Roln. Nr. 6 z 1935 r., poz. 55).

4) W razie braku porozumienia w sprawie podziału dochodu z obwodu rybackiego, należy dochód, przypadający z części obwodu, stanowiącej wodę prywatną, w wysokości oznaczonej przez znawcę rybackiego, pozostawić w dalszym ciągu na rachunku bieżącym z tem zastrzeżeniem, że sumy te ujęte zostaną osobną ewidencją dodatkową w sposób ułatwiający szczegółową ewidencję tych sum i rozrachunek.

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

144.

PISMO OKÓLNE

z dnia 13 lipca 1936 r.

o przyjmowaniu hipotek dla zabezpieczenia ewentualnych roszczeń odszkodowawczych Skarbu Państwa.

(Nr. BB. 43/27).

Urzędom Wojewódzkim i Komisarjatowi Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo podaje do wiadomości i przestrzegania uwagi Prezesa Oddziału Prokuratorji Generalnej Rzplitej Pol. w Poznaniu z dn. 19.VI. 1936 r. L. dz. 862-S/36, skierowane do jednego z P. P. Wojewodów w sprawie przyjmowania hipotek dla zabezpieczenia ewentualnych roszczeń odszkodowawczych Skarbu Państwa.

W myśl tych uwag, jeżeli hipoteka jest ograniczona terminem końcowym z dodaniem w akcie ustanowienia hipoteki zastrzeżenia, że z nadejściem terminu końcowego hipoteka zostanie wykreślona na jednostronny wniosek właściciela, to dla zachowania praw z tej hipoteki konieczne jest przed nadejściem zastrzeżonego terminu nietylko wytoczenie powództwa lecz co najmniej wdrożenie egzekucji na podstawie prawomocnego tytułu wykonawczego. Ponieważ zaś ustalenie pretensyj odszkodowawczych i przeprowadzenie procesu trwa dłuższy okres czasu, tego rodzaju hipoteki przedstawiają w praktyce minimalną wartość i nie zabezpieczają należycie interesów Skarbu Państwa, jak to zostało stwierdzone w sprawie niniejszej.

W związku z tem Prezes Oddz. Prok. Gen. uważa za wskazane wydanie przez P. Wojewodę zarządzeń, aby dla zabezpieczenia umów zawieranych przez Skarb Państwa nie były przyjmowane hipoteki o ograniczonym terminie ich skuteczności. Co najwyżej mogłyby być przyjmowane tego rodzaju hipoteki z tem jednak, że w akcie ustanowienia hipoteki nie może znajdować się wzmianka o tem, że hipoteka może być wykreślona z upływem terminu na jednostronny wniosek właściciela, natomiast winno być zaznaczone, że dla zachowania terminu, do którego ma odpowiadać hipoteka, będzie wystarczać wniesienie powództwa do sądu o zapłatę pretensji, za którą ma odpowiadać hipoteka.

Za DYREKTORA DEPARTAMENTU
(—) inż. Sunderland
NACZELNIK WYDZIAŁU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 9 lipca Nr. 52 Rok 1936

Poz. 368. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 lipca 1936 r. o ustanowieniu Inspektora Obrony Powietrznej Państwa.

Na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy konstytucyjnej i dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 maja 1936 r. o sprawowaniu zwierzchnictwa nad siłami zbrojnemi i organizacji naczelnych władz wojskowych w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 286) postanawiam co następuje:

Art. 1. § 1. Ustanawia się urząd Inspektora Obrony Powietrznej Państwa przy Generalnym Inspektorze Sił Zbrojnych.

§ 2. Inspektora Obrony Powietrznej Państwa mianuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Ministra Spraw Wojskowych uzgodniony z Generalnym Inspektorem Sił Zbrojnych.

Art. 2. Inspektor Obrony Powietrznej Państwa wykonywuje z ramienia Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych kierownictwo i zwierzchni nadzór nad organizacją i przygotowaniem obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej Państwa.

Art. 3. W ramach wytycznych Inspektora Obrony Powietrznej Państwa, który współpracuje ściśle z Ministrem Spraw Wojskowych, interesowani ministrowie wykonują prace obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej Państwa, każdy we własnym zakresie działania.

Art. 4. Zakres pracy i obowiązków poszczególnych ministrów w sprawach, dotyczących przygotowania obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej Państwa, określi rozporządzenie Rady Ministrów.

Art. 5. Wykonanie dekretu niniejszego poruczam Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 6. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 369. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonarjuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonarjuszów państwowych.

Na podstawie art. 5 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 39 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonarjuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) w ustępie wymieniającym stanowiska zaliczone do 5 stawki dodatków funkcyjnych wyraz „Weterynarji" zastępuje się wyrazami: „w Ministerstwie Rolnictwa i Reform Rolnych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 370. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, zakładach i instytucjach państwowych.

Na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. W tabeli stanowisk dla władz, urzędów, zakładów i instytucyj państwowych, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 780), w części, dotyczącej Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, w rubryce „Zarząd Centralny" skreśla się wyraz „Weterynarji".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 371. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. o statystyce produkcji rolnej.

Na podstawie art. 2, 3 i 5 ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 464) w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 1 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 436) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. o statystyce produkcji rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 255) ustęp 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„Raz na pięć lat w terminie i według metod, ustalonych w instrukcji, zarządy gmin wiejskich i miejskich przeprowadzają szczegółowy spis użytków rolnych. Pierwszy spis użytków rolnych odbędzie się w terminie, wyznaczonym w zarządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 372. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. o nadaniu mocy powszechnie obowiązującej orzeczeniu Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z dnia 27 kwietnia 1936 r. dla wszystkich robót budowlanych na obszarze m. Krakowa i gmin okolicznych.

Poz. 373. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. o nadaniu mocy powszechnie obowiązującej orzeczeniu Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z dnia 4 maja 1936 r. dla wszystkich robót budowlanych na obszarze województwa poznańskiego z wyjątkiem niektórych powiatów.

Poz. 374. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. o nadaniu mocy powszechnie obowiązującej orzeczeniu Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z dnia 8 maja 1936 r. dla wszystkich robót budowlanych na obszarze m. Łodzi.

Poz. 375. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. o nadaniu mocy powszechnie obowiązującej orzeczeniu Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z dnia 18 maja 1936 r. dla wszystkich robót budowlanych na obszarze m. Lwowa.

Poz. 376. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 maja 1936 r. o warunkach służby przygotowawczej i zasadach odpowiedzialności służbowej kandydatów na szeregowych Policji Państwowej, przyjętych do służby przygotowawczej w charakterze pracowników kontraktowych.

Na podstawie art. 138 a ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 5, poz. 27) w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 kwietnia 1936 r. w sprawie zmiany przepisów o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 226) zarządzam co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1. (1) Określenie „kandydaci kontraktowi", użyte w dalszych przepisach rozporządzenia niniejszego, odnosi się do kandydatów na szeregowych Policji Państwowej, przyjętych do służby przygotowawczej w charakterze pracowników kontraktowych.

(2) Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają przepisy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Dla kandydatów kontraktowych wprowadza się służbę przygotowawczą.

§ 3. Komendant Główny Policji Państwowej może przyjmować kandydatów kontraktowych do służby w Policji Państwowej na warunkach, określonych w rozporządzeniu niniejszem, zarówno w ramach etatu osobowego Policji Państwowej, jak i w ramach kontyngentu, wyznaczonego w zarządzeniach Ministra Spraw Wewnętrznych.

Rozdział II.

Stosunek służbowy.

§ 4. (1) Kandydaci kontraktowi przed zawarciem umowy muszą posiadać następujące warunki:

a) obywatelstwo polskie,
b) nienaganną przeszłość,
c) wiek od 20 — 28 lat,
d) stan wolny,
e) wzrost nie mniejszy niż 170 cm,
f) odpowiednie uzdolnienie fizyczne,
g) zdolność do działań prawnych,
h) odpowiednie uzdolnienie umysłowe, biegłą znajomość języka polskiego w słowie i piśmie, ukończenie co najmniej 6 bądź 7 klas szkoły powszechnej, udowodnione świadectwem, lub wykształcenie ogólne, odpowiadające co najmniej 6 bądź 7 klasom szkoły powszechnej.

(2) Stwierdzenie, czy kandydaci posiadają warunki, wyszczególnione w ust. (1) pkt. h), jeżeli nie posiadają świadectwa z ukończenia co najmniej 6 bądź 7 klas szkoły powszechnej, należy do komisji, której skład ustala Komendant Główny Policji Państwowej lub z jego upoważnienia komendanci wojewódzcy.

(3) Z osobami, karanemi za przestępstwa z chęci zysku oraz przeciwko którym toczy się postępowanie karno - sądowe o przestępstwa, ścigane z urzędu, lub postępowanie upadłościowe albo też postępowanie o ubezwłasnowolnienie, nie można zawrzeć umowy, zawiązującej stosunek służbowy (§ 5).

(4) Zawarcie umowy, zawiązującej stosunek służbowy (§ 5) z osobami, wydalonemi ze służby państwowej lub karanemi sądownie, wymaga zezwolenia Ministra Spraw Wewnętrznych, mimo ustania niezdolności do zajmowania stanowisk w służbie państwowej w myśl ustaw karnych. Ograniczenie to nie stosuje się do osób, karanych za wykroczenia.

(5) Umowa, zawiązująca stosunek służbowy, będzie uznana za nieważną, jeżeli jej zawarcie nastąpiło na podstawie dokumentów fałszywych lu nieważnych, albo wyjdą najaw okoliczności, niedopuszczające w myśl obowiązujących przepisów do zawiązania stosunku służbowego.

§ 5. Stosunek służbowy (przyjęcie do służby przygotowawczej w Policji Państwowej) kandydatów kontraktowych zawiązuje się z chwilą podpisania umowy.

§ 6. (1) Objęcie służby następuje w dniu, oznaczonym w umowie.

(2) Jeżeli kandydat kontraktowy w ciągu 7 dni od dnia, oznaczonego w umowie, nie zgłosi się do objęcia służby i nie usprawiedliwi zwłoki, umowa traci swą ważność z winy kandydata kontraktowego.

§ 7. Czas służby liczy się od dnia rzeczywistego jej objęcia.

§ 8. (1) Przyjęty do służby składa przed przełożonym policyjnym, podpisującym z nim umowę, przyrzeczenie służbowe w następującem brzmieniu:

„Przyrzekam na powierzonem mi stanowisku pożytek Państwa Polskiego oraz dobro publiczne mieć zawsze przed oczyma, władzy zwierzchniej Państwa Polskiego wierności dochować, obowiązki swoje spełniać gorliwie i sumiennie, rozkazy i polecenia swych władz wykonywać dokładnie, tajemnicy urzędowej dochować, przepisów prawa strzec pilnie, wszystkich obywateli kraju w równem mając zachowaniu. Tak mi, Panie Boże, dopomóż".

(2) Złożenie przyrzeczenia służbowego powinno być stwierdzone w odpowiednim protokóle, załączonym do akt osobistych kandydata kontraktowego.

Rozdział III.

Obowiązki.

§ 9. (1) Kandydat kontraktowy jest obywatelem, którego Państwo darzy szczególnem zaufaniem, dopuszczając go do służby przygotowawczej w Policji Państwowej.

(2) Kandydata kontraktowego obowiązuje wierność wobec Rzeczypospolitej, posłuszeństwo wobec przełożonych, uszanowanie starszych stopniem służbowym, poszanowanie prawa, gorliwość, sumienność i bezstronność w wykonywaniu obowiązku.

(3) Kandydaci kontraktowi w zakresie dyscypliny podlegają obowiązkom szeregowych Policji Państwowej, zawartym w Tymczasowej Instrukcji służbowej dla Policji Państwowej.

§ 10. (1) Kandydaci kontraktowi podlegają służbowo wyłącznie przełożonym policyjnym, pod których rozkazy zostali oddani w trybie, przewidzianym organizacją policji.

(2) Oficerowie i szeregowi Policji Państwowej są starszymi stopniem służbowym w stosunku do kandydatów kontraktowych.

§ 11. (1) Kandydaci kontraktowi obowiązani są przygotowywać się do służby policyjnej przez praktyczne i teoretyczne szkolenie.

(2) Zasady i sposób szkolenia ustala Komendant Główny Policji Państwowej.

(3) Kandydaci kontraktowi mogą być użyci w odpowiednich oddziałach zwartych do ochrony organów policyjnych, dokonywających czynności służbowych, i do pokonania oporu, na który te organa w czasie czynności służbowych natrafiają.

§ 12. Kandydaci kontraktowi obowiązani są donieść natychmiast władzy przełożonej o każdej przeszkodzie do pełnienia służby. Władza może zażądać udowodnienia tej przeszkody, a w przypadku choroby poddać kandydata kontraktowego badaniu lekarskiemu.

§ 13. (1) Kandydaci kontraktowi obowiązani są zachować w tajemnicy wszystkie sprawy, o których powzięli wiadomość dzięki swemu stanowisku służbowemu lub dowiedzieli się przy wykonywaniu swych obowiązków służbowych bezpośrednio lub pośrednio, jeżeli sprawy takie uznane są za poufne lub gdy utrzymania ich w tajemnicy wymaga dobro publiczne albo inne względy służbowe.

(2) Zachowanie tajemnicy obowiązuje wobec każdego, komu kandydaci kontraktowi nie są obowiązani donosić o tych sprawach służbowo. Obowiązek zachowania tajemnicy trwa zarówno w czasie służby przygotowawczej, jako też po rozwiązaniu lub zmianie stosunku służbowego z jakiegokolwiek powodu.

(3) Od obowiązku zachowania tajemnicy może zwolnić obecna lub ostatnio przełożona władza.

(4) Kodeks postępowania karnego określa warunki i tryb zwolnienia od tajemnicy w postępowaniu karnem.

§ 14. (1) Kandydaci kontraktowi zasadniczo podlegają skoszarowaniu.

(2) W razie rozwiązania stosunku służbowego lub przeniesienia do innej miejscowości kandydaci kontraktowi obowiązani są na żądanie władzy przełożonej natychmiast opuścić koszary.

(3) Jeżeli warunki służbowe tego wymagają, przełożona władza może zarządzić ograniczenie wydalania się kandydatów kontraktowych z siedziby bądź rejonu służbowego.

§ 15. Kandydatom kontraktowym nie wolno należeć do związków i stowarzyszeń bez zezwolenia władzy przełożonej.

§ 16. Dla zawarcia małżeństwa kandydaci kontraktowi obowiązani są otrzymać zezwolenie władzy przełożonej.

Rozdział IV.

Prawa.

§ 17. Kandydaci kontraktowi otrzymują jako wynagrodzenie:

a) żołd — w wysokości 8 gr dziennie, płatny dekadami, zdołu,

b) dodatek służbowy — w wysokości 45 zł miesięcznie, płatny zgóry,

c) wyżywienie w naturze — według norm, ustalonych dla szeregowych armji,

d) umundurowanie,

e) bieliznę,

f) zakwaterowanie w koszarach.

§ 18. Po roku służby przygotowawczej kandydaci kontraktowi uzyskują prawo do 14-dniowego urlopu wypoczynkowego.

§ 19. (1) W czasie urlopu kandydat kontraktowy nie otrzymuje wyżywienia ani w naturze ani równowartości w gotówce.

(2) Termin rozpoczęcia urlopu ustala właściwy przełożony zależnie od warunków służbowych.

(3) Jeżeli służba tego wymaga, właściwy przełożony może wezwać urlopowanego do natychmiastowego powrotu. Udowodnione koszty przejazdu w obie strony, spowodowane odwołaniem z urlopu, ponosi Skarb Państwa.

§ 20. (1) Kandydaci kontraktowi mogą otrzymać urlop dla załatwienia spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych, nieprzekraczający jednorazowo 3-ch dni; termin ten może być przedłużony tylko w przypadkach wyjątkowych.

(2) Urlopy takie nie są wliczane do wymiaru urlopu wypoczynkowego.

Rozdział V.

Zmiany w stosunku służbowym.

§ 21. Po przesłużeniu co najmniej 3 miesięcy w służbie przygotowawczej kandydaci kontraktowi, posiadający odpowiednie kwalifikacje, mogą być w miarę wolnych etatów osobowych mianowani posterunkowymi Policji Państwowej.

§ 22. (1) Przeniesienie kandydata kontraktowego do innej miejscowości albo na inne stanowisko służbowe może nastąpić z urzędu w interesie służby.

(2) Przeniesienie zarządza Komendant Główny Policji Państwowej.

(3) Koszty przejazdu koleją ponosi Skarb Państwa.

§ 23. (1) W razie potrzeby czasowego użycia kandydata kontraktowego do służby poza miejscem jego stałego przydziału właściwy przełożony zarządza odkomenderowanie bądź delegację służbową do miejsca przeznaczenia.

(2) Udowodnione koszta przejazdu odkomenderowanych bądź delegowanych ponosi Skarb Państwa.

(3) Za czas odkomenderowania bądź delegacji kandydatom kontraktowym nie służy żadne dodatkowe wynagrodzenie poza określonem w ust. (2).

§ 24. (1) Stosunek kontraktowy ustaje:

a) w razie mianowania kandydata kontraktowego szeregowym Policji Państwowej (§ 21),

b) w przypadku niezgłoszenia się do objęcia służby w czasie, oznaczonym w umowie (§ 6, ust. 2),

c) w razie niepełnienia obowiązków służbowych ponad 3 miesiące jeżeli niezdolność do służby powstała spowodu choroby lub wypadku, które nie pozostają w związku przyczynowym ze służbą,

d) w razie utraty przez kandydata kontraktowego jednego z warunków, przewidzianych w § 4 ust. (1) pkt. a), f) i g), lub zawarcia bez zezwolenia związku małżeńskiego,

e) w przypadku popełnienia zbrodni lub występku.

(2) Stosunek kontraktowy może ustać, jeżeli kandydat kontraktowy zostanie ukarany aresztem ponad 5 dni (§ 28).

Rozdział VI.

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

§ 25. Kandydaci kontraktowi, którzy przez czyn, zaniechanie lub zaniedbanie w służbie lub poza służbą naruszają przyjęte w umowie warunki, pociągani są do odpowiedzialności dyscyplinarnej, niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności sądowej, karnej lub cywilnej.

§ 26. W postępowaniu dyscyplinarnem nakłada się następujące kary dyscyplinarne:

a) upomnienie,
b) nagana,
c) areszt od 1 do 14 dni.

§ 27. Kandydaci kontraktowi tracą prawo do dodatku służbowego za czas odbywania kary aresztu dyscyplinarnego; za każdą pełną dobę odbywania kary odlicza się po 1 zł 50 gr od dodatku służbowego przy najbliższej wypłacie tego dodatku.

§ 28. W przypadku orzeczenia kary aresztu ponad 5 dni może Komendant Główny Policji Państwowej orzec rozwiązanie stosunku kontraktowego w myśl § 24 ust. (2), na podstawie wyników zarządzonego dochodzenia.

§ 29. (1) Minister Spraw Wewnętrznych posiada pełnię praw dyscyplinarnych w stosunku do wszystkich kandydatów kontraktowych.

(2) Taki sam zakres praw dyscyplinarnych w stosunku do wszystkich kandydatów kontraktowych posiada Komendant Główny Policji Państwowej.

§ 30. Kary dyscyplinarne (§ 26 lit. a-c) orzekają właściwi przełożeni w stopniach oficerów Policji Państwowej, odpowiedzialni za dyscyplinę w powierzonych im jednostkach.

§ 31. (1) Dowódcy oddziałów w składzie większym niż kompanja i dowódcy kompanji, zorganizowanych z kandydatów kontraktowych na zasadzie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 5, poz. 27), powołanego w art. 138 b ust. (1) tegoż rozporządzenia w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 kwietnia 1936 r. w sprawie zmiany przepisów o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 226), mają prawo nakładania na kandydatów kontraktowych następujących kar dyscyplinarnych:

a) upomnienia,
b) nagany,
c) aresztu od 1 do 5 dni.

(2) Dowódcy samodzielnie działających plutonów, wydzielonych z oddziałów, zorganizowanych na podstawie przepisów, powołanych w ust. (1), mają prawo nakładania na kandydatów kontraktowych następujących kar dyscyplinarnych:

a) upomnienia,
b) nagany,
c) aresztu od 1 do 3 dni.

§ 32. Od orzeczenia kary dyscyplinarnej niema odwołania.

§ 33. Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego należy do kompetencji przełożonych policyjnych i następuje bądź z ich własnej inicjatywy, bądź na żądanie rządowych władz administracji ogólnej albo władz sądowych lub prokuratorskich.

Rozdział VII.

Przepisy końcowe.

§ 34. Szczegółowe zarządzenia w ramach rozporządzenia niniejszego, a w szczególności z zakresu uzupełnienia, uzbrojenia, wyszkolenia, dyscypliny i technicznego wykonywania służby, zarówno w oddziałach, zorganizowanych na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 5, poz. 27), powołanego w art. 138 b ust. (1) tegoż rozporządzenia w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 kwietnia 1936 r. w sprawie zmiany przepisów o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 226), jako też i poza temi oddziałami — wydaje Komendant Główny Policji Państwowej.

§ 35. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 20 kwietnia 1936 r.

Poz. 377. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Komunikacji w sprawie sposobu wymiaru i poboru świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne.

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204) zarządzam co następuje:

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają artykuły ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204), paragrafy zaś, powołane bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Wymiar i pobór świadczeń w naturze na cele publiczne, dozwolone ustawą z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204), przeprowadza zarząd gminny (miejski) na podstawie ogólnego planu świadczeń w naturze dla całej gminy (art. 14 ust. (2) i w granicach najwyższego dopuszczalnego obciążenia świadczeniami w naturze, określonych w rozporządzeniu wojewody (art. 8 ust. (1) pkt. 1).

§ 3. Przez zasadniczy podatek gruntowy, o którym mowa w ust. (1) art. 3, rozumieć należy państwowy podatek gruntowy, obliczany bez oddzielnego dodatku, przewidzianego w art. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) i bez ulg, przewidzianych w art. 3 tejże ustawy.

§ 4. O obciążeniu obowiązkiem dostarczenia robocizny na cele drogowe lub szkolne osób fizycznych, wymienionych w art. 3 ust. (3), postanawia rada miejska, która również ustala zasady rozkładu świadczeń pomiędzy zobowiązanych do nich. Wartości tej robocizny nie wlicza się do wartości świadczeń w naturze, wymierzonych na podstawie art. 3 ust. (1) i (2).

§ 5. (1) Rozdział świadczeń w naturze pomiędzy obowiązanych do nich przeprowadza się w ten sposób, że sumę pieniężną, stanowiącą równowartość świadczeń, określoną w złotych według równowartości pieniężnej za 1 dzień robocizny pieszej (art. 9), dzieli się przez sumę podatków, stanowiących podstawę wymiaru świadczeń (art. 3 ust. (1) i (2), przez otrzymany zaś iloraz mnoży się sumę tychże podatków, przypadającą na poszczególnych płatników, obowiązanych do świadczeń.

(2) Otrzymaną w ten sposób sumę złotych dzieli się przez równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny pieszej, a uzyskana w wyniku tego działania liczba oznacza ilość dni robocizny pieszej, należnej od obowiązanego.

(3) Dla posiadaczy środków przewozowych całość lub część świadczeń w robociźnie pieszej może być przeliczona na świadczenia w robociźnie zaprzęgowej przy zastosowaniu norm, określonych przez wojewodę na podstawie art. 8 ust. (1) pkt. 3).

(4) Ułamki jednostek wymiaru mniejsze od połowy odrzuca się, a równe połowie i większe od niej zaokrągla się wzwyż do całkowitej jednostki.

§ 6. Jeżeli na obszarze gminy wprowadza się świadczenia w naturze celem wykonania meljoracyj wodnych lub też wznoszenia budynków gminnych lub gromadzkich, mających służyć na pomieszczenie szkół powszechnych oraz mieszkań dla nauczycieli i do świadczeń tych — w myśl art. 4 — pociąga się tylko mieszkańców niektórych gromad lub też tylko grupy osób interesowanych, wówczas zarząd gminy wymierzy przedewszystkiem te specjalne świadczenia gromadom bądź grupom osób interesowanych, przyczem gromady takie lub osoby obciążyć może świadczeniami na inne jeszcze cele, dozwolone w ustawie z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204), jedynie w granicach najwyższego dopuszczalnego obciążenia, określonego w rozporządzeniu wojewody (art. 8 ust. (1) pkt. 1)).

§ 7. (1) W orzeczeniu, określającem wymiar świadczeń w naturze, zarząd gminy powinien podać:

1) dla płatników podatków, wymienionych w art. 3 ust. (1) i (2): sumę podatków, stanowiących dla danego płatnika podstawę wymiaru

świadczeń; iloraz właściwy dla obliczenia świadczeń (§ 5 ust. (1)), przyczem iloraz ten może być różny dla poszczególnych gromad lub nawet dla grup osób (§ 6); równowartość pieniężną, przypadającej na płatnika robocizny; równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny pieszej; równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny zaprzęgowej; ilość wyznaczonych dni robocizny pieszej (zaprzęgowej); wreszcie — miejsce i termin wykonania robót; oraz termin płatności równowartości świadczeń w gotówce w przypadku niewykonania robocizny;

2) dla osób, wymienionych w art. 3 ust. (3): wysokość podatku dochodowego, stanowiącego podstawę wymiaru świadczeń; ilość wyznaczonych dni robocizny pieszej; równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny pieszej; równowartość pieniężną, przypadającej na płatnika robocizny; wreszcie — miejsce i termin wykonania robót; oraz termin płatności równowartości świadczeń w gotówce w przypadku niewykonania robocizny.

(2) W przypadku, gdy w orzeczeniu wymiarowem nie mogą być zgóry ustalone miejsce i termin wykonania robót, należy wskazać, w jaki sposób obowiązany do świadczeń będzie o tem powiadomiony.

§ 8. Zarząd gminy powinien prowadzić szczegółowy wykaz wymierzonych świadczeń w naturze i odnotowywać w nim dla każdego obowiązanego datę i sposób dopełnienia obowiązku świadczeń.

§ 9. (1) Każdy obowiązany do świadczeń w naturze może zamiast dostarczenia robocizny wnieść do kasy gminy w gotówce równowartość pieniężną, obliczoną w myśl § 5.

(2) Jeżeli obowiązany nie wykona robocizny w wyznaczonym czasie, powinien uiścić równowartość w gotówce, w trybie, obowiązującym przy poborze danin komunalnych, przyczem za termin płatności uważa się ostatni dzień okresu, w ciągu którego świadczenia miały być wykonane.

(3) Jeżeli w związku z niedostarczeniem świadczeń w naturze przez obowiązanych pracę wykonano zapomocą najmu robotników lub zaprzęgów płatnych, to sumy pieniężne, powstałe z uiszczenia równowartości świadczeń, powinien zarząd gminny (miejski) zużyć przedewszystkiem na pokrycie wydatków, związanych z najmem robotników lub zaprzęgów.

§ 10. (1) Zarząd gminy może przypadającą ilość dniówek robocizny zamienić na wykonanie określonej ilości robót. Ilość robót należy obliczać na podstawie średniej wydajności pracy, wykonywanej na dniówkę w danej kategorji robót.

(2) Za zgodą organu, kierującego wykonaniem robót, obowiązany może — zamiast wyznaczonej robocizny — wykonać inną robociznę, albo odstąpić gminie własność materjałów, potrzebnych do wykonania robót.

§ 11. Wymiary świadczeń drogowych w naturze, dokonane na rok 1935/36 na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32), zmienionej ustawą z dnia 25 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 276), pozostają w mocy, o ile mieszczą się w ogólnej ilości świadczeń w naturze, dozwolonej ustawą z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204).

§ 12. Do odwołań w sprawie wymiaru świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne mają odpowiednie zastosowanie przepisy o odwołaniach od wymiaru samoistnych danin komunalnych.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 378. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 16 czerwca 1936 r. w sprawie utworzenia komisyj egzaminacyjnych mistrzowskich przy szkołach mistrzów (majstrów) budowlanych oraz przy szkołach mistrzów (majstrów) rzemiosł budowlanych.

Poz. 379. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 czerwca 1936 r. o przyznaniu ulg w sprawie ochrony wynalazków, wzorów i znaków towarowych XVI Międzynarodowym Targom Wschodnim, organizowanym przez Izbę Przemysłowo - Handlową we Lwowie w czasie od 5 września do 15 września 1936 r. włącznie, oraz Wystawie p. n. „Nasze Lasy i Ochrona Przyrody“ we Lwowie w czasie od 5 września do 1 października 1936 r. włącznie.

Poz. 380. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 25 czerwca 1936 r. o zwinięciu i utworzeniu niektórych katedr i zakładów naukowych w szkołach akademickich.

Poz. 381. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 czerwca 1936 r. o zasadach i warunkach spłat lokat instytucyj kredytowych i prawa publicznego w Banku Gospodarstwa Krajowego, w bankach komunalnych i komunalnych kasach oszczędności, użytych zgodnie z przeznaczeniem na kredyty dla związków samorządowych, oraz pożyczek, udzielonych związkom samorządowym przez komunalne kasy oszczędności.

Na podstawie art. 5 i 35 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 październik 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 506) oraz dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 278), zarządzam co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia artykuły odnoszą się do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) z późniejszemi zmianami tegoż rozporządzenia w dekretach Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 506) oraz z dnia 7 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 278).

§ 2. Bank Gospodarstwa Krajowego i banki komunalne mogą, stosownie do przepisu art. 2, spłacać papierami procentowemi, pochodzącemi ze specjalnych emisyj tych banków, po kursie nominalnym, lokaty instytucyj prawa publicznego, złożone w tych bankach przed dniem 28 października 1934 r. — wraz z narosłemi odsetkami do dnia 30 czerwca 1936 r. — i użyte zgodnie z przeznaczeniem na kredyty dla związków samorządowych.

§ 3. (1) Kredyty udzielone przed dniem 1 kwietnia 1934 r. przez komunalne kasy oszczędności związkom samorządowym, pochodzące — zgodnie z przeznaczeniem — z lokat instytucyj kredytowych i prawa publicznego, bez względu na formę lokaty, będą stosownie do przepisu art. 4, najpóźniej do dnia 1 stycznia 1938 r. przejęte przez instytucje, które dokonały lokaty; jednocześnie z przejęciem kredytu komunalne kasy oszczędności zostają zwolnione z obliga.

(2) Spłata zobowiązań, wymienionych w ustępie poprzedzającym, winna być zabezpieczona na majątku nieruchomym dłużnego związku samorządowego, a w razie braku odpowiedniego majątku na wszelkich dochodach i wpływach podatkowych dłużnego związku samorządowego.

(3) Termin spłaty wierzytelności, przejętych w myśl ust. (1), ustala się na 36½ lat przy oprocentowaniu 5½% w stosunku rocznym, o ile wysokość wierzytelności, sposób jej spłaty i oprocentowanie nie są odmiennie uregulowane prawomocną decyzją Centralnej Komisji Oddłużeniowo-Oszczędnościowej dla Samorządu.

§ 4. Spłacie obligacjami banków komunalnych lub związków samorządowych po kursie nominalnym, w myśl art. 5, podlegają pożyczki wraz z odsetkami narosłemi do dnia 31 grudnia 1936 r., udzielone związkom samorządowym przed dniem 1 kwietnia 1934 r. przez komunalne kasy oszczędności z ogólnych funduszów tych kas.

§ 5. (1) Obligacje emitowane na podstawie art. 5, o których mowa w paragrafie poprzedzającym, będą zabezpieczone wierzytelnościami komunalnych kas oszczędności z tytułu pożyczek udzielonych związkom samorządowym, całym majątkiem i wszystkiemi dochodami oraz wpływami podatkowemi dłużnego związku samorządowego, a nadto temi zabezpieczeniami, które komunalne kasy oszczędności posiadały z tytułu swych wierzytelności.

(2) Obligacje powyższe korzystają z poręki Skarbu Państwa.

§ 6. (1) Okres umorzenia obligacyj, o których mowa w § 4, nie może przekraczać lat 40 z tem, że ostatnia rata spłaty kapitału może przypadać najpóźniej na dzień 1 lipca 1977 r.

(2) Oprocentowanie obligacyj ustala się na 5½% w stosunku rocznym.

§ 7. (1) Emisji obligacyj i papierów procentowych, o których mowa w § 2 i 4, dokonywać mogą Bank Gospodarstwa Krajowego, banki komunalne i związki samorządowe tylko za zgodą i na warunkach zatwierdzonych przez Ministra Skarbu.

(2) Banki komunalne stosować będą przy emisji obligacyj zasady, ustalone w statutach i obowiązujących przepisach tych banków w zakresie długoterminowych pożyczek, oraz zasady, przewidziane w rozporządzeniu niniejszem.

§ 8. Spory czy dana lokata użyta została zgodnie z jej przeznaczeniem na kredyty dla związków samorządowych rozstrzyga Minister Skarbu.

§ 9. Przez „kredyty udzielone związkom samorządowym" rozumieć należy również kredyty udzielone związkom międzykomunalnym oraz zakładom i przedsiębiorstwom związków samorządowych i międzykomunalnych, chociażby te zakłady i przedsiębiorstwa wyposażone były w osobowość prawa publicznego lub prywatnego, jeżeli w ich kapitale zakładowym związki samorządowe (międzykomunalne) uczestniczą co najmniej w połowie.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 382. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 lipca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 24 grudnia 1928 r. o trybie powoływania sędziów handlowych.

Poz. 383. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 23 czerwca 1936 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali.

Na podstawie art. 5 ust. (1) pkt. 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 423) prostuje się następujący błąd w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 258):

w § 4 ust. (2) lit. c) i e) zamiast wyrazu „Państwowy" winno być „Polski".

Poz. 384. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 23 czerwca 1936 r. o sprostowaniu błędu

w rozporządzeniu Ministra Skarbu o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości.

z 11 lipca Nr. 53 Rok 1936

Poz. 385. Protokół Taryfowy między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Estońską podpisany w Warszawie dnia 27 marca 1935 r.

Poz. 386. Oświadczenie Rządowe z dnia 20 czerwca 1936 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Protokółu Taryfowego polsko-estońskiego, podpisanego w Warszawie dnia 27 marca 1935 r.

Poz. 387. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. o szczegółowych zasadach postępowania układowego dla spółdzielni rolniczych i ich central.

Na podstawie art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o ulgach w spłacie zobowiązań spółdzielni rolniczych i ich central (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 23) zarządza się co następuje:

Przepisy wstępne.

§ 1. (1) Postępowanie układowe dla spółdzielni rolniczych i ich central handlowych obejmuje cały majątek spółdzielni (centrali handlowej), z włączeniem niewykazanych w bilansie wierzytelności do członków z tytułu uchwalonych dopłat.

(2) Jeżeli nastąpiło zwolnienie spółdzielni (centrali handlowej) z obliga bez równoczesnego zwolnienia osoby współzobowiązanej, postępowanie układowe obejmie to zobowiązanie w takim stanie, w jakim ono byłoby objęte, gdyby nie było zwolnienia.

(3) Do postępowania układowego nie wchodzą zobowiązania, które zostały objęte układami konwersyjnemi, zawartemi przez spółdzielnię (centralę handlową) przy pomocy Banku Akceptacyjnego (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 109, poz. 973 i z 1935 r. Nr. 82, poz. 507).

§ 2. (1) Do przeprowadzenia postępowania układowego właściwy jest wojewódzki urząd rozjemczy do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich, na którego obszarze działania znajduje się siedziba zarządy spółdzielni (centrali handlowej).

(2) Decyzje w sprawach: otwarcia postępowania układowego i zatwierdzenia układu wydaje w formie orzeczeń urząd rozjemczy w pełnym zespole orzekającym, określonym w art. 2 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 roku o ulgach w spłacie zobowiązań spółdzielni rolniczych i ich central (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 23).

(3) W sprawach dotyczących postępowania układowego, nie wymienionych w ustępie poprzedzającym, rozstrzyga w formie postanowienia przewodniczący urzędu rozjemczego.

§ 3. W postępowaniu układowem stosuje się odpowiednio ogólne przepisy o postępowaniu przed urzędami rozjemczemi do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 60), jeżeli rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi.

§ 4. Żadne postanowienia umów lub innych tytułów, powstałych przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, nie stoją na przeszkodzie wszczęciu postępowania układowego. Postanowienia takie są nieważne, co nie powoduje jednak nieważności pozostałych postanowień tych umów lub innych tytułów.

Otwarcie postępowania.

§ 5. Wniosek o otwarcie postępowania układowego powinien być uzasadniony i poparty dowodami, stwierdzającemi stan majątkowy spółdzielni (centrali handlowej).

§ 6. W przypadku, gdy o otwarcie postępowania układowego wnosi spółdzielnia (centrala handlowa), do wniosku winny być dołączone:

1) zaświadczenie Przewodniczącego Rady Spółdzielczej, stwierdzające, że Minister Skarbu ustalił, iż spółdzielnia (centrala handlowa) posiada charakter spółdzielni (centrali) rolniczej;

2) bilans z wykazem i oszacowaniem stanu czynnego i biernego;

3) projekt układu wraz z opinją właściwego związku rewizyjnego, a jeżeli spółdzielnia (centrala handlowa) nie należy do związku rewizyjnego, z opinją Przewodniczącego Rady Spółdzielczej; opinja winna stwierdzać, czy stan gospodarczy spółdzielni (centrali handlowej) uzasadnia konieczność uporządkowania jej zadłużenia w drodze postępowania układowego, czy propozycje układowe są usprawiedliwione oraz czy spółdzielnia (centrala handlowa) po wypełnieniu warunków układu winna ulec zlikwidowaniu;

4) statut i wyciąg z rejestru spółdzielni;

5) spis wierzycieli ze wskazaniem imion, nazwisk lub firm i adresów oraz wymienieniem wierzytelności i terminów ich płatności;

6) wykaz udzielonych i uzyskanych gwarancyj i poręczeń;

7) wykaz tytułów egzekucyjnych przeciwko spółdzielni (centrali handlowej);

8) wykaz członków spółdzielni według stanu z dnia sporządzenia wniosku o otwarcie postępowania układowego;

9) oświadczenie dłużnika, że podane okoliczności są prawdziwe i wyczerpujące.

§ 7. (1) W przypadku, gdy o otwarcie postępowania układowego wnosi wierzyciel lub współzobowiązany ze spółdzielnią (centralą handlową), wniosek winien być złożony w dwóch egzemplarzach; do wniosku wierzyciela winien być dołączony tytuł wykonawczy.

(2) Przewodniczący urzędu rozjemczego zarządzi doręczenie odpisu wniosku spółdzielni (centrali handlowej), wzywając ją równocześnie, by przedstawiła załączniki wymienione w para-

grafie poprzedzającym w pkt. 1) — 9). Jeżeli w zakreślonym terminie spółdzielnia (centrala handlowa) załączników tych nie przedstawi, przewodniczący urzędu rozjemczego wyznaczy spośród osób wskazanych przez Związek Rewizyjny lub Przewodniczącego Rady Spółdzielczej — biegłego, który na koszt spółdzielni dostarczy załączniki wymienione w paragrafie poprzedzającym w pkt. 2) — 8).

§ 8. Jeżeli strony nie przedstawiły urzędowi rozjemczemu zaświadczenia Przewodniczącego Rady Spółdzielczej (§ 6 pkt. 1), stwierdzającego, że Minister Skarbu ustalił charakter rolniczy spółdzielni (centrali handlowej), przewodniczący urzędu rozjemczego zwróci się z urzędu do Ministra Skarbu za pośrednictwem Przewodniczącego Rady Spółdzielczej o ustalenie, czy spółdzielnia (centrala handlowa) posiada charakter rolniczy.

§ 9. (1) Jeżeli zgłoszony został wniosek o wszczęcie postępowania układowego, wówczas przewodniczący urzędu rozjemczego, na wniosek osoby współzobowiązanej ze spółdzielnią (centralą handlową) objętą powyższym wnioskiem, może zawiesić egzekucję, skierowaną do majątku współzobowiązanego, który jest posiadaczem gospodarstwa wiejskiego. Zawieszenie egzekucji może być również udzielone współzobowiązanemu, który nie jest posiadaczem gospodarstwa wiejskiego, jeżeli współzobowiązany ten zaciągając zobowiązanie nie pobrał waluty.

(2) Przewodniczący urzędu rozjemczego może również zarządzić wpisanie w księgach hipotecznych nieruchomości należących do spółdzielni (centrali handlowej) ostrzeżeń o zgłoszeniu wniosku o otwarcie postępowania układowego oraz może wydać postanowienie o zawieszeniu egzekucji z majątku spółdzielni (centrali handlowej).

(3) Postanowienie urzędu rozjemczego o zawieszeniu egzekucji nie może dotyczyć egzekucji należności publiczno-prawnych, Banku Akceptacyjnego, Sp. Akc. oraz instytucyj kredytu długoterminowego.

§ 10. (1) Po stwierdzeniu, że wniosek odpowiada wymaganiom określonym w paragrafach poprzedzających, przewodniczący urzędu rozjemczego wyznaczy termin do rozpoznania sprawy i na termin ten wezwie pisemnie wnioskodawcę i spółdzielnię (centralę handlową), a nadto wszystkich wierzycieli przez zarządzenie wywieszenia obwieszczenia w siedzibie zarządu gminy wiejskiej lub miasta, w których obrębie znajduje się siedziba spółdzielni (centrali handlowej). Obwieszczenie to winno być wywieszone w ciągu pięciu dni na tablicy ogłoszeń; usunięcie obwieszczenia przed upływem tego terminu nie wpływa na ważność ogłoszenia.

(2) W terminie, wyznaczonym w myśl ustępu poprzedzającego, urząd rozjemczy na niejawnej rozprawie wysłucha wnioskodawcę, przedstawiciela spółdzielni (centrali handlowej) — gdy wnioskodawcą jest wierzyciel lub współobowiązany — biegłych i przedstawicieli instytucyj opinjujących oraz dopuści do wyjaśnień wierzycieli, jeżeli stawili się na skutek obwieszczenia.

§ 11. (1) Jeżeli wniosek jest oczywiście nieuzasadniony, odrzucenie wniosku może nastąpić bez przesłuchania stron.

(2) Urząd rozjemczy odrzuci wniosek, jeżeli uzna:

1) że niema podstaw prawnych do otwarcia postępowania układowego,

2) że wierzytelność wnioskodawcy może być zaspokojona bez przeprowadzenia postępowania układowego.

§ 12. (1) W orzeczeniu, uwzględniającem wniosek o otwarcie postępowania układowego, winno być wskazane czasopismo przeznaczone do ogłoszeń spółdzielni oraz siedziba zarządu gminy wiejskiej lub miasta, w których dokonywane będą ogłoszenia, dotyczące postępowania układowego.

(2) Niezwłocznie po wydaniu orzeczenia, przewodniczący urzędu rozjemczego zamianuje jednego lub kilku nadzorców oraz zarządzi ogłoszenie o otwarciu postępowania układowego z podaniem nazwiska nadzorcy w czasopiśmie wskazanem w orzeczeniu oraz w siedzibie zarządu gminy wiejskiej lub miasta zgodnie z przepisem § 10 ust. (1).

(3) Otwarcie postępowania układowego będzie na żądanie przewodniczącego urzędu rozjemczego ujawnione z urzędu w księgach hipotecznych oraz w innych księgach i rejestrach, do których wpisany jest majątek dłużnika.

(4) Od chwili wpisania w księdze hipotecznej ostrzeżenia o otwarciu postępowania, aż do jego wykreślenia, zbycie lub obciążenie nieruchomości nie może nastąpić bez zezwolenia przewodniczącego urzędu rozjemczego.

(5) Otwarcie postępowania układowego nie zawiesza biegu procesów rozpoczętych i nie tamuje możności wszczynania przeciwko spółddzielni (centrali handlowej) nowych spraw sądowych. Koszty procesu sądowego obciążają powoda, jeżeli pretensja została w całości wpisana na listę wierzycieli.

(6) Z chwilą otwarcia postępowania układowego egzekucja przeciwko spółdzielni (centrali handlowej) nie może być wszczęta, a wszczęta ulega zawieszeniu.

§ 13. (1) Orzeczenia urzędu rozjemczego zapadłe w sprawie otwarcia postępowania układowego mogą ulec zaskarżeniu przez spółdzielnię (centralę handlową) lub wnioskodawcę; orzeczenia, uwzględniające wniosek o otwarcie postępowania układowego, mogą ulec zaskarżeniu także przez wierzycieli.

(2) Dwutygodniowy termin do wniesienia skargi liczy się dla spółdzielni (centrali handlowej) i wnioskodawcy od daty doręczenia im odpisu orzeczenia, a dla pozostałych osób — od dnia ogłoszenia w czasopiśmie wskazanem w orzeczeniu (§ 12 ust. (1) i (2)).

§ 14. (1) Nadzorca (nadzorcy) będzie mianowany z listy ustalonej przez Przewodniczącego Rady Spółdzielczej. Nadzorca obejmuje niezwłocznie po mianowaniu swe czynności. W razie konieczności mianowania kilku nadzorców przewodniczący urzędu rozjemczego ustali podział czynności między nadzorcami, określając ściśle zakres praw i obowiązków każdego z nich. Objęcie czynności przez nadzorcę (nadzorców) winno być stwierdzone w formie protokółu.

(2) Do czynności nadzorcy należy nadzór nad zarządem majątku dłużnika oraz przeprowadzenie czynności wstępnych, poprzedzających układ, a w szczególności sprawdzenie wierzytelności, sporządzenie listy wierzytelności i projektu układu z wierzycielami.

(3) Od daty otwarcia postępowania układowego dłużnik nie może bez zgody nadzorcy rozporządzać swym majątkiem, ani zaciągać zobowiązań, o ile to przekracza zakres zwykłego zarządu. Czynności prawne, zdziałane wbrew temu przepisowi, będą w stosunku do wierzycieli bezskuteczne, jeżeli strona druga wiedziała, że dłużnik przekroczył granice zwykłego zarządu, a nadzorca nie udzielił na to zezwolenia lub temu się sprzeciwił.

(4) Jeżeli dłużnik utrudnia nadzorcy spełnianie prawidłowego nadzoru lub działa na szkodę wierzycieli, przewodniczący urzędu rozjemczego może odebrać dłużnikowi całkowity lub częściowy zarząd majątkiem i przekazać zarząd ten nadzorcy.

(5) Zobowiązania, zaciągnięte za zezwoleniem nadzorcy lub niewymagające takiego zezwolenia, jak również zobowiązania zaciągnięte przez nadzorcę nie podlegają postępowaniu układowemu i powinny być wykonane w pełnej wysokości.

§ 15. (1) Do obowiązków nadzorcy, wynikających z przepisów paragrafu poprzedzającego, należy między innemi:

1) niezwłocznie po objęciu czynności:

a) sporządzenie lub sprawdzenie szczegółowe inwentarza majątku,

b) jeżeli była prowadzona prawidłowa księgowość, sprawdzenie zamknięć rachunkowych za rok poprzedzający otwarcie postępowania oraz przeprowadzenie kontroli rachunku za rok bieżący tudzież sporządzenie zamknięcia i ponownego otwarcia ksiąg z datą objęcia nadzoru.

c) jeżeli spółdzielnia (centrala handlowa) nie prowadzi księgowości handlowej lub też nadzorca uważa istniejącą księgowość za nieodpowiednią, zarządzenie zaprowadzenia prawidłowej księgowości,

d) ustalenie dla zarządu spółdzielni (centrali handlowej) pisemnej instrukcji, ustalającej zakres czynności zwykłego zarządu;

2) przedstawienie na każde żądanie sprawozdań i rachunków przewodniczącemu urzędu rozjemczego;

3) w razie zauważenia, że zarząd spółdzielni (centrali handlowej) nie stosuje się do wskazówek lub zarządzeń, doniesienie o tem przewodniczącemu urzędu rozjemczego.

(2) Przy wykonywaniu swych czynności nadzorca winien uwzględniać w równej mierze potrzeby spółdzielni (centrali handlowej), jak również interes wierzycieli i winien stosować się do wskazówek przewodniczącego urzędu rozjemczego. Nadzorcy służy prawo badania każdego czasu stanu majątkowego spółdzielni (centrali handlowej) oraz wszelkich czynności zarządu, niewyłączając przeglądania ksiąg, rachunków i wszelkich innych akt gospodarczych. Nadzorca pobiera wynagrodzenie w wysokości ustalonej przez przewodniczącego urzędu rozjemczego według norm wydanych przez Radę Spółdzielczą.

(3) Nadzorca może być przez przewodniczącego urzędu rozjemczego na wniosek osoby interesowanej lub z urzędu usunięty z zajmowanego stanowiska.

(4) Na czynności nadzorcy służy osobom interesowanym zażalenie, które rozstrzyga ostatecznie przewodniczący urzędu rozjemczego.

Sprawdzenie wierzytelności.

§ 16. (1) Po uprawomocnieniu się orzeczenia urzędu rozjemczego o otwarciu postępowania układowego, nadzorca przystąpi do ustalenia listy wierzytelności i w tym celu wyznaczy jeden lub kilka terminów sprawdzenia wierzytelności, o czem ogłosi w sposób określony w § 12 ust. (2), a ponadto do wnioskodawcy, dłużnika oraz do właściwej władzy skarbowej II-ej instancji roześle zawiadomienia w listach poleconych. W ogłoszeniach i listach poleconych będzie wskazane miejsce, data wyłożenia listy wierzycieli oraz termin i tryb jej zaskarżenia.

(2) O ile musi być wyznaczony nowy termin sprawdzenia wierzytelności, nadzorca winien podać do wiadomości obecnych datę i miejsce nowego terminu, w przeciwnym bądź razie winien wezwać wierzycieli, wnioskodawcę i spółdzielnię (centralę handlową) jak przy pierwszym terminie.

(3) Zgłoszenie wierzytelności powinno nastąpić w terminie, wyznaczonym przez nadzorcę do sprawdzenia. W zgłoszeniu należy wymienić wierzytelności i przedstawić dowody.

(4) Wierzyciele osobiści, którzy nie zgłoszą w terminie swych roszczeń, tracą prawo wpisania na listę wierzytelności, jeżeli ich wierzytelności nie będą wpisane na tę listę na zasadzie przepisu § 18.

§ 17. Potrącenie długów wzajemnych między spółdzielnią (centralą handlową) a wierzycielem nie jest dopuszczalne, jeżeli wierzyciel:

1) stał się dłużnikiem po dacie otwarcia postępowania układowego,

2) będąc dłużnikiem stał się wierzycielem po tej dacie przez nabycie w drodze przelewu lub indosu wierzytelności, powstałej przed otwarciem postępowania układowego. Potrącenie jednak będzie możliwe, jeżeli nabycie nastąpiło wskutek zapłacenia długu, za który nabywca odpowiadał osobiście albo pewnemi przedmiotami majątkowemi, i jeżeli odpowiedzialność nabywcy za dług powstała przed datą zgłoszenia w

w urzędzie rozjemczym wniosku o otwarcie postępowania układowego.

§ 18. (1) W wyniku sprawdzenia należy wpisać na listę wierzytelności, zabezpieczone wpisem hipotecznym, oraz wierzytelności, które oparte są bądź na wpisach w prawidłowo prowadzonych księgach dłużnika, bądź na tytułach bezspornych, bądź też są wymienione w spisie wierzycieli i nie budzą wątpliwości, chociażby nie było zgłoszenia ze strony samego wierzyciela. Do kapitału dopisuje się odsetki do dnia otwarcia postępowania układowego.

(2) Nadzorca odmówi wpisania na listę: wierzytelności, zaprzeczonych przez dłużnika, wierzytelności spornych lub co do których istnieje uzasadnione przypuszczenie, że są pozorne.

§ 19. (1) Lista wierzytelności winna być sporządzona w trzech rubrykach, z których pierwsza podawać będzie kwoty kapitału wierzytelności, druga — kwoty skapitalizowanych na dzień otwarcia postępowania układowego należności ubocznych (odsetki, prowizje, koszty i t. p.), trzecia zaś — łączne sumy kwot wymienionych w rubrykach pierwszej i drugiej.

(2) Wierzytelność niepieniężna będzie oszacowana i wciągnięta na listę wierzytelności według wartości z dnia otwarcia postępowania układowego.

(3) Wierzytelności z tytułu świadczeń powrotnych — bez względu na to, czy wierzytelności te są zabezpieczone wpisem hipotecznym, czy też zabezpieczenia takiego nie posiadają — będą wciągnięte na listę po skapitalizowaniu ich według zasad ustalonych w § 13 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. o postępowaniu przy opisie i oszacowaniu nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 947).

(4) Wierzytelności w pieniądzach zagranicznych będą wciągnięte na listę po przerachowaniu na pieniądze krajowe, bez względu na termin płatności, według kursu giełdy warszawskiej w dniu otwarcia postępowania układowego, a gdyby takiego kursu nie było — według ceny targowej z tej daty.

(5) Wierzytelności warunkowe, wierzytelności, których termin płatności jeszcze nie nastąpił, oraz wierzytelności, o których mowa w § 1 ust. (2), będą również wpisane na listę.

§ 20. Lista wierzytelności powinna być ustalona w następującym porządku:

1) należności i wierzytelności, posiadające w myśl przepisów art. 800 kodeksu postępowania cywilnego pierwszeństwo przed wierzytelnościami zabezpieczonemi hipotecznie,

2) wierzytelności, zabezpieczone wpisem do księgi hipotecznej lub zastawem na nieruchomości,

3) wszystkie inne wierzytelności.

§ 21. (1) Niezwłocznie po sporządzeniu listy wierzytelności nadzorca prześle ją do urzędu rozjemczego celem jej wyłożenia i ogłosi o wyłożeniu listy w piśmie, wskazanem w orzeczeniu o otwarciu postępowania układowego (§ 12 ust. (1)). Lista wierzytelności będzie wyłożona w urzędzie rozjemczym w ciągu 20 dni od dnia ogłoszenia o jej wyłożeniu. Osoby interesowane mogą zaskarżyć postępowanie nadzorcy co do wpisania lub odmowy wpisania na listę do przewodniczącego urzędu rozjemczego. Przewodniczący urzędu rozjemczego zarządzi wpisanie bądź wykreślenie całości lub części wierzytelności, jeżeli osoba interesowana dostatecznie uprawdopodobni swoje żądanie. Od postanowienia przewodniczącego urzędu rozjemczego niema środka odwoławczego.

(2) Postanowienie to nie pozbawia osób interesowanych prawa wniesienia pozwu na zasadach ogólnych.

(3) Wpisanie wierzytelności na listę uprawnia wierzyciela do udziału w postępowaniu układowem i określa sumę, z którą może uczestniczyć w zgromadzeniu wierzycieli.

(4) Po rozstrzygnięciu zażaleń na postanowienia nadzorcy co do wpisania lub odmowy wpisania wierzytelności na listę, przewodniczący urzędu rozjemczego zatwierdza listę w ostatecznem brzmieniu.

Projekt układu i zgromadzenie wierzycieli.

§ 22. (1) Po sporządzeniu listy wierzytelności nadzorca przystąpi do przygotowania ostatecznego projektu układu i wyznaczy termin zgromadzenia wierzycieli. Wierzycieli wciągniętych na listę wierzytelności wezwie nadzorca na zgromadzenie wierzycieli, załączając do wezwania oprócz projektu układu odpis listy wierzytelności, zatwierdzonej przez przewodniczącego urzędu rozjemczego.

(2) Poręczyciele i współzobowiązani ze spółdzielnią (centralą handlową) mogą być obecni na zgromadzeniu wierzycieli, nie biorą jednakże udziału w głosowaniu.

§ 23. (1) Bez zgody interesowanych wierzycieli układ nie może przewidywać obniżenia oprocentowania, obniżenia sumy długu oraz odroczenia terminu płatności wierzytelności powstałych po dniu 31 grudnia 1934 r. Wystawienie przez spółdzielnię (centralę handlową) po dniu 31 grudnia 1934 r. nowych obligów w celu wymiany w części lub całości obligów dawniej wydanych lub pokrycia dawniej zaciągniętych zobowiązań — choćby nawet było dokonane w trybie odnowienia zobowiązania — nie jest w rozumieniu rozporządzenia niniejszego zaciągnięciem nowego długu. Przepis ustępu niniejszego nie dotyczy spółdzielni (central handlowych), co do których wydana została opinja, że winny ulec zlikwidowaniu (§ 6 pkt. 3).

(2) Jeżeli układ przewiduje całkowite lub częściowe zwolnienie z zobowiązania poręczycieli lub współzobowiązanych, wówczas w układzie tym winny być przewidziane również:

1) całkowity lub częściowy zwrot udzielonych przez poręczyciela lub współzobowiązanego tytułów gwarancyjnych,

2) zmniejszenie sumy układu konwersyjnego, w przypadku gdy zobowiązanie poręczyciela lub współzobowiązanego zostało objęte układem konwersyjnym, zawartym za pośrednictwem Banku Akceptacyjnego,

3) odpowiednie wykreślenie wpisów hipotecznych, zapisanych na majątku poręczyciela lub współzobowiązanego.

§ 24. (1) Zgromadzenie wierzycieli zwołuje nadzorca na termin, oznaczony w porozumieniu z przewodniczącym urzędu rozjemczego; jednocześnie z zawiadomieniem o terminie należy przesłać wierzycielom i dłużnikowi projekt układu.

(2) Zgromadzeniu wierzycieli przewodniczy przewodniczący urzędu rozjemczego.

(3) Głosowanie wierzycieli odbywa się z listy obecności, do której wpisuje się również osoby, oddające swój głos na piśmie.

§ 25. (1) Na zgromadzeniu wierzycieli przewodniczący urzędu rozjemczego zarządzi dyskusję nad warunkami układu; nadzorca winien przedstawić uzasadnienie propozycyj układowych. Wierzyciele, przedstawiciel spółdzielni (centrali handlowej) oraz poręczyciele i współzobowiązani ze spółdzielnią (centralą handlową) mogą zgłaszać pisemnie poprawki do propozycyj układowych, jednakże na tem samem zgromadzeniu nie mogą być uchwalone poprawki, któreby zmieniały projekt układu w znaczniejszym stopniu na niekorzyść wierzycieli, którzy głosowali na piśmie.

(2) Jeżeli przewodniczący urzędu rozjemczego przekona się, że zgłoszone poprawki mają widoki uzyskania większości przewidzianej w § 26, wówczas nadzorca w porozumieniu z przewodniczącym natychmiast ustali termin ponownego zgromadzenia i poda go do wiadomości obecnych. Wierzycieli nieobecnych, którzy głosowali na piśmie, wezwie nadzorca na nowy termin, podając równocześnie istotną treść wniesionych poprawek. Ponowny termin może być wyznaczony najwcześniej w 7 dni od daty pierwszego zgromadzenia wierzycieli.

(3) Osnowa układu będzie wciągnięta do protokółu. W protokóle należy wymienić wierzycieli, głosujących ustnie bądź na piśmie za układem i przeciwko układowi. Protokół podpisuje przewodniczący urzędu rozjemczego i protokólant.

(4) Zarówno przewodniczący urzędu rozjemczego, jak i nadzorca, winni na zgromadzeniu wierzycieli dążyć do porozumienia się stron i do doprowadzenia układu do skutku.

§ 26. (1) Układ jest przyjęty, jeżeli za nim opowiedzą się wierzyciele reprezentujący łącznie więcej niż połowę ogólnej sumy wierzytelności, które uprawniają do głosowania. Jeżeli na zebraniu wierzyciele nie stawią się w liczbie potrzebnej do przyjęcia układu, ustalony zostanie nowy termin zgromadzenia w czasie nie krótszym jak 7 dni, na którem układ będzie mógł być przyjęty, jeżeli za nim opowiedzą się spośród wierzycieli biorących udział w głosowaniu wierzyciele, posiadający łącznie więcej niż połowę ogólnej sumy wierzytelności reprezentowanych na zgromadzeniu.

(2) Układ przyjęty przez wierzycieli wymaga zatwierdzenia przez urząd rozjemczy, który orzeka po wysłuchaniu osób, których wyjaśnienia uważa za potrzebne, i po przeprowadzeniu potrzebnych dowodów.

§ 27. (1) Urząd rozjemczy odmówi zatwierdzenia projektu:

1) jeżeli projekt układu w całości lub w części niezgodny jest z przepisami prawa,

2) jeżeli postępowanie, poprzedzające przyjęcie projektu układu, zawiera uchybienia, mogące mieć istotny wpływ na przebieg postępowania.

(2) Jeżeli urząd rozjemczy uzna, że stanowisko wierzycieli, którzy głosowali przeciwko układowi, lub zarzuty przedstawiciela spółdzielni (centrali handlowej) lub osoby współzobowiązanej ze spółdzielnią są uzasadnione, wówczas może bądź sam prostować w uchwalonym projekcie układu uchybienia mniejszej wagi, bądź może polecić nadzorcy zwołanie ponownego zgromadzenia wierzycieli w celu usunięcia uchybień postępowania lub przeprowadzenia odpowiednich zmian w projekcie układu.

(3) Jeżeli urząd rozjemczy uzna, że w układzie nie zostały dostatecznie uwzględnione wnioski osób współzobowiązanych ze spółdzielnią (centralą handlową), wówczas może zmienić lub uzupełnić postanowienia układu, przyznając współzobowiązanym warunki spłaty i oprocentowania, ustalone dla długów rolniczych w przepisach rozdziału V rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 59).

§ 28. Jeżeli układ na zgromadzeniu wierzycieli nie został przyjęty, przewodniczący urzędu rozjemczego na wniosek nadzorcy może wprowadzić do projektu układu odpowiednie zmiany i polecić nadzorcy zwołanie ponownego zgromadzenia celem przyjęcia projektu układu w trybie określonym w § 26.

§ 29. W przypadkach, gdy wydana została opinja, że spółdzielnia (centrala handlowa) winna ulec zlikwidowaniu (§ 6 pkt. 3), urząd rozjemczy może uzależnić zatwierdzenie układu od powzięcia przez spółdzielnię statutem przewidzianej uchwały o rozwiązaniu.

§ 30. (1) O zatwierdzeniu układu (§ 26) należy ogłosić sposobem przewidzianym w § 12 ust. (2). W ciągu 14 dni od dnia ogłoszenia w czasopiśmie wskazanem w orzeczeniu o otwarciu postępowania układowego orzeczenie może być zaskarżone przez dłużnika, wierzyciela lub osobę współzobowiązaną ze spółdzielnią (centralą handlową).

(2) Orzeczenie, odmawiające zatwierdzenia układu, może być zaskarżone przez wnioskodawcę lub spółdzielnię (centralę handlową) w ciągu 14 dni od doręczenia orzeczenia.

§ 31. (1) Układ, zatwierdzony przez urząd rozjemczy, obowiązuje wszystkich wierzycieli wpisanych na listę, niewyłączając tych, którzy nie brali udziału w zgromadzeniu wierzycieli. Wierzyciele niewpisani na listę nie mają prawa zaskarżać układu, ani nie mają prawa do wartości, przekazanych na mocy układu wierzycielom na listę wpisanym. Postanowienia układu przewidziane w art. 4 ust. (1) pkt. 1) i 2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o ulgach w spłacie zobowiązań spółdzielni rolniczych i ich central (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 23), obowiązują również wierzycieli niewpisanych, a urząd rozjemczy może przewidzieć w stosunku do nich wszelkie ograniczenia, mające na celu umożliwienie wykonania układu w stosunku do wierzycieli wpisanych.

(2) Wypis orzeczenia, zatwierdzającego układ, łącznie z częściowym wypisem ostatecznej listy wierzytelności oraz z wypisem zatwierdzonego układu, stanowi tytuł egzekucyjny.

(3) W przypadku zatwierdzenia układu, urząd rozjemczy zarządzi wykreślenie ostrzeżeń o postępowaniu układowem w księgach hipotecznych nieruchomości należących do spółdzielni (centrali handlowej), a równocześnie zarządzi wpisanie zabezpieczeń hipotecznych w układzie przewidzianych.

Przepisy końcowe.

§ 32. (1) Koszty postępowania układowego, niewyłączając wynagrodzenia nadzorcy oraz zwrotu poniesionych przez niego wydatków, obciążają spółdzielnię (centralę handlową). Wierzycielowi nie służy prawo do zwrotu kosztów czynności podjętych przez niego w postępowaniu układowem; nie dotyczy to wszakże kosztów poniesionych przez wierzyciela, poręczyciela lub współzobowiązanego w związku z wystąpieniem przez nich z wnioskiem o wszczęcie postępowania układowego, jeżeli urząd rozjemczy orzekł zgodnie z ich wnioskiem.

(2) Od wniosku o otwarcie postępowania układowego pobiera się wpis stosunkowy w wysokości $^1/_4$% wartości stanu czynnego majątku spółdzielni (centrali handlowej). Jeżeli wpis wynosi więcej jak 250 zł, wnioskodawca może na poczet wpisu uiścić tymczasowo zaliczkę w kwocie 250 zł; nadwyżkę ponad kwotę zaliczki winien wnioskodawca wpłacić w ciągu 14 dni od dnia otrzymania wezwania pod rygorem umorzenia sprawy. W wyjątkowych przypadkach przewodniczący urzędu rozjemczego, biorąc pod uwagę szczególne trudności finansowe wnioskodawcy, może obniżyć wpis, nie poniżej jednak 50 zł. Od zażaleń na czynności lub postanowienia nadzorcy pobiera się wpis stały w wysokości 10 zł. Pozatem pobiera się w postępowaniu układowem opłaty kancelaryjne i koszty postępowania według zasad określonych w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 stycznia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 22). Opłaty wpływają w 80% na dochód budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, a w 20% na dochód Centralnego Biura do Spraw Finansowo-Rolnych.

(3) Od skargi o uchylenie orzeczenia urzędu rozjemczego (art. 26 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich — (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 60) pobiera się wpis stały w wysokości 20 zł.

§ 33. Postępowanie upadłościowe lub postępowanie układowe uregulowane rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 836) nie mogą być wszczęte, a wszczęte postępowania ulegają umorzeniu w przypadku otwarcia co do tej samej spółdzielni (centrali handlowej) postępowania układowego na podstawie rozporządzenia niniejszego.

§ 34. Władze, urzędy i osoby, przeprowadzające postępowanie układowe lub współdziałające w przeprowadzeniu tego postępowania, obowiązane są dochować tajemnicy w sprawach dotyczących stosunków majątkowych dłużnika, które w związku z wykonywaniem zleconych im czynności dojdą do ich wiadomości; dotyczy to w szczególności urządzenia i prowadzenia przedsiębiorstwa jak również wszelkich spraw objętych tajemnicą zawodową.

§ 35. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 36. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 388. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie ustalenia stosunku rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych do przepisów innych ustaw i rozporządzeń.

Na podstawie art. 111 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 59) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Przepisów ustawy z dnia 29 marca 1933 r. o ulgach w zakresie oprocentowania i terminów spłaty wierzytelności hipotecznych (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 213) nie stosuje się:

a) do długów rolniczych, których sposób spłaty i oprocentowania został ustalony z mocy samego prawa w myśl przepisów art. 41 i 42 rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych — od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia,

b) do długów rolniczych, co do których sposobu spłaty i oprocentowania zapadło prawomocne orzeczenie urzędu rozjemczego lub została zawarta ugoda (układ) przed tym urzędem — od dnia wydania orzeczenia lub zawarcia ugody (układu).

(2) Odroczenie terminu płatności długów hipotecznych na podstawie ustawy wymienionej w ustępie poprzedzającym nie stanowi przeszkody do zastosowania przepisu art. 41 ust. (1) rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, jeżeli umowny termin płatności długu hipotecznego przypadał w okresie przed 1 kwietnia 1935 r.

§ 2. W przypadkach, gdy instytucja wierzycielska, oznaczona jako uprawniona do zawierania układów konwersyjnych na Bank Akceptacyjny na podstawie art. 1 ust. (1) ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 109, poz. 973), zawarła lub zawrze z dłużnikiem układ konwersyjny, do wierzytelności objętych układem konwersyjnym nie stosuje się przepisów rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, dotyczących terminu spłaty i oprocentowania długów rolniczych.

§ 3. (1) Postępowanie sądowe, prowadzone na podstawie prawa o postępowaniu układowem (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 836), jak również na podstawie rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej o zapobieganiu upadłości (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 20 i Nr. 27, poz. 244) oraz o zapobieganiu skutkom trudności płatniczych w rolnictwie (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 72, poz. 652), winno być z urzędu umorzone w przypadku otwarcia w stosunku do tego samego dłużnika postępowania układowego, uregulowanego w rozdziale VII rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych.

(2) Dłużnikowi, objętemu postępowaniem sądowem wymienionem w ustępie poprzedzającym, służy prawo zgłoszenia wniosku o otwarcie postępowania układowego, uregulowanego w rozdziale VII rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, bez potrzeby uzyskania zgody władzy nadzorczej wyznaczonej w postępowaniu sądowem.

(3) Koszty umorzonego postępowania sądowego obciążają dłużnika; w postępowaniu układowem prowadzonem na podstawie rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych koszty te będą miały ten sam przywilej pierwszeństwa, co należności wymienione w art. 800 pkt. 1) k. p. c.

§ 4. Postępowanie układowe określone przepisami rozdziału VII rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych nie może być wszczęte, a wszczęte postępowanie ulega umorzeniu w przypadku prowadzenia co do tego samego dłużnika postępowania upadłościowego.

§ 5. (1) Wysokość odsetek ustawowych od długów rolniczych, podlegających przepisom rozdziału V rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, określa za czas do 31 października 1934 r. przepis art. 42 ust. (3) wymienionego rozporządzenia w brzmieniu nadanem mu przepisem art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o wysokości odsetek ustawowych, — za czas zaś od 1 listopada 1934 r. przepis art. 42 ust. (1) rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych.

(2) W stosunku do długów rolniczych, podlegających przepisom art. 49 rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, przepis art. 42 ust. (3) wymienionego rozporządzenia w brzmieniu nadanem mu art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o wysokości odsetek ustawowych określa wysokość odsetek ustawowych jedynie za czas do ewentualnego odmiennego uregulowania wysokości odsetek przez urząd rozjemczy.

§ 6. W sprawach, wszczętych przed urzędami rozjemczemi do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich przed dniem wejścia w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych i niezakończonych prawomocnem orzeczeniem bądź urzędu rozjemczego, bądź — w trybie odwoławczym — orzeczeniem sądu okręgowego, należy stosować, zarówno w postępowaniu przed urzędami rozjemczemi jak i w postępowaniu sądowem, przepisy wyżej wymienionego rozporządzenia. Jeżeli, w myśl przepisów tego rozporządzenia, dotychczasowa właściwość sądu uległa zmianie, sąd winien z urzędu przekazać sprawę według właściwości.

§ 7. (1) Zakończenie orzeczeniem prawomocnem spraw, rozstrzygniętych na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw kredytowych małej własności rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 653) lub ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 253), nie pozbawia dłużnika możności wszczęcia postępowania przed urzędem rozjemczym na podstawie przepisów rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, jeżeli przepisy tego rozporządzenia dają nową podstawę prawną do żądania ulgi w spłacie długu rolniczego lub rozszerzenia ulgi, przyznanej w orzeczeniu wydanem na podstawie przepisów, które obowiązywały przed wejściem w życie rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych.

(2) Prawomocne orzeczenia urzędów rozjemczych, wydane przed wejściem w życie rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych w sprawach, które zostały wyłączone z pod działania tegoż rozporządzenia, zachowując moc i nie mogą z tego powodu być uchylone lub zmienione.

(3) Przepisy ustępów poprzedzających stosuje się odpowiednio do ugód zawartych przed urzędami rozjemczemi lub sądami w toku instancji odwoławczej od orzeczeń tychże urzędów.

§ 8. Wykonanie rozporządzenia niniejsze-

go porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 389. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 lipca 1936 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 31 stycznia 1935 r. w sprawie zwalniania od zamknięcia celnego niektórych składów celnych, przeznaczonych do przechowywania pewnego rodzaju towarów.

Poz. 390. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 9 lipca 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu oraz Komunikacji w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 kwietnia 1936 r. o Funduszu Obrony Narodowej.

---

z 15 lipca Nr. 54 Rok 1936

Poz. 391. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. o przekształceniu sądów przemysłowych i kupieckich na sądy pracy.

Na podstawie art. 48 § 1 i art. 7 § 7 prawa o sądach pracy (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 95, poz. 854) zarządza się co następuje:

§ 1. Sądy przemysłowe i kupieckie, działające na obszarze województw poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego, zostają przekształcone z dniem 1 października 1936 r. na sądy pracy na zasadach poniżej ustalonych.

§ 2. W terminie i na obszarach, wymienionych w § 1, znosi się wszystkie istniejące dotychczas sądy przemysłowe, działające na podstawie ustawy o sądach przemysłowych z dnia 29 lipca 1890 r. (Dz. U. Rzeszy str. 249), oraz sądy kupieckie, działające na podstawie ustawy o sądach kupieckich z dnia 6 lipca 1904 r. (Dz. U. Rzeszy str. 266).

§ 3. W terminie, wymienionym w § 1, ustanawia się następujące sądy pracy:

1) „Sąd Pracy w Poznaniu" w okręgu Sądu Okręgowego w Poznaniu, z okręgiem obejmującym okrąg miasta Poznania i powiatu poznańskiego;

2) „Sąd Pracy w Katowicach" w okręgu Sądu Okręgowego w Katowicach, z okręgiem obejmującym miasto Katowice i powiat katowicki;

3) „Sąd Pracy w Chorzowie" w okręgu Sądu Okręgowego w Katowicach, z okręgiem obejmującym okręgi Sądów Grodzkich w Chorzowie i w Rudzie Śląskiej;

4) „Sąd Pracy w Gdyni" w okręgu Sądu Okręgowego w Gdyni, z okręgiem obejmującym okrąg Sądu Grodzkiego w Gdyni.

§ 4. (1) W terminie, wymienionym w § 1, ustanawia się Sądy Pracy przy Sądach Grodzkich:

1) w Bydgoszczy,

2) w Grudziądzu,

3) w Tarnowskich Górach,

4) w Toruniu.

(2) Okręgi tych sądów pracy odpowiadają okręgom sądów grodzkich, których siedziby znajdują się w powyższych miejscowościach.

§ 5. Ustala się liczby ławników i zastępców ławników sądów pracy oraz odpowiednich sądów okręgowych według załącznika do rozporządzenia niniejszego.

§ 6. (1) Powoływanie ławników i ich zastępców do sądów pracy na obszarach okręgów Sądów Apelacyjnych w Poznaniu i w Katowicach oraz do odpowiednich sądów okręgowych powierza się prezesom właściwych sądów apelacyjnych na podstawie wspólnych wniosków okręgowych inspektorów pracy i wojewódzkich władz administracji ogólnej.

(2) Jednocześnie przekazuje się prezesom powyższych sądów apelacyjnych uprawnienia Ministra Sprawiedliwości, przewidziane w art. 7 § 4 i 5, art. 8 § 5, art. 10 i w zdaniu drugiem § 2 art. 13 prawa o sądach pracy.

§ 7. Spory, wszczęte przed dniem 1 października 1936 r. przed sądami przemysłowemi lub kupieckiemi na podstawie ustaw, wymienionych w § 2, będą przekazane do rozpatrzenia nowopowołanym sądom pracy lub sądom grodzkim w miejscowościach, które nie należą do okręgu żadnego sądu pracy. Spory te będą rozpatrywane odtąd według przepisów prawa o sądach pracy; sądy te orzekać będą z uwzględnieniem już dokonanych przez sąd przemysłowy lub kupiecki czynności, zebranego materjału i pobranych opłat.

§ 8. Spory, należące do właściwości sądów pracy, a wszczęte przed dniem 1 października 1936 r. przed sądami powszechnemi, będą rozpatrywane aż do ukończenia przez te sądy powszechne, które były dla tych spraw właściwe przed powyższym dniem.

§ 9. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Opieki Społecznej oraz innym ministrom, każdemu w zakresie jego działania.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Załącznik
do rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia 2 lipca 1936 r. (poz 391).

ZESTAWIENIE LICZB ŁAWNIKÓW

MIEJSCOWOŚĆ	Sąd pracy		Sąd okręgowy właściwy dla danego sądu pracy	
	z każdej z grup pracodawców i pracowników		z każdej z grup pracodawców i pracowników	
	ławników po:	zastępców ławników po:	ławników po:	zastępców ławników po
A. Samoistne sądy pracy:				
1) w Poznaniu.	62	124	24	48
2) w Katowicach	75	150	70 *)	140 *)
3) w Chorzowie	40	80	— *)	— *)
4) w Gdyni. . . . . , .	32	64	20	40
B. Sądy pracy przy sądach grodzkich:				
1) w Bydgoszczy.	26	52	16	32
2) w Grudziądzu	20	40	12	24
3) w Tarnowskich Górach	20	40	— *)	— *)
4) w Toruniu	26	52	16	32

*) Z ogólnej liczby ławników Sądu Okręgowego w Katowicach i tychże zastępców powołuje się 40 ławników i 80 zastępców z okręgu Sądu Pracy w Katowicach, 18 ławników i 36 zastępców z okręgu Sądu Pracy w Chorzowie oraz 12 ławników i 24 zastępców z okręgu Sądu Pracy w Tarnowskich Górach.

Poz. 392. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie ulg w opłatach od niektórych pojazdów mechanicznych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 45, poz. 352) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, które w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego zalegają za okresy wymiarowe 1931/32, 1932/33 i 1933/34 z opłatami od pojazdów mechanicznych, posiadających do sześciu miejsc dla podróżnych i przeznaczonych do koncesjonowanego przewozu osób w obrębie gminy miejskiej, wymierzonemi na podstawie art. 6 ust. (1) pkt. 2) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81) i art. 6 ust. (1) pkt. 1) tejże ustawy w brzmieniu ustalonem w ustawie z dnia 29 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 254), zwalnia się od powyższych zaległości wraz z karami i odsetkami za zwłokę.

§ 2. Osoby, które nie korzystają z ulg przewidzianych w § 1 i które w dniu 31 lipca 1936 r. nie zalegają z opłatami na Państwowy Fundusz Drogowy od pojazdów mechanicznych, posiadających do sześciu miejsc dla podróżnych i przeznaczonych do koncesjonowanego przewozu osób w obrębie gminy miejskiej, zwalnia się od uiszczenia za okres od dnia 1 sierpnia 1936 r. do dnia 31 marca 1937 r. opłat, określonych w art. 6 ust. (1) pkt. 1) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 45, poz. 352).

§ 3. Opłaty od pojazdów mechanicznych, posiadających do sześciu miejsc dla podróżnych i przeznaczonych do koncesjonowanego przewozu osób w obrębie gminy miejskiej, ustalone w art. 6 ust. (1) pkt. 1) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 45, poz. 352), obniża się z dniem 1 sierpnia 1936 r. do 10 zł od każdych 100 kg wagi własnej pojazdu mechanicznego.

§ 4. Osoby, które do dnia 1 października 1936 r. uiszczą za okresy wymiarowe 1931/32 i 1932/33 co najmniej 50% opłat, wymierzonych na podstawie art. 6 ust. (1) pkt. 1), 3) i 5) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81), nie licząc kar i odsetek za zwłokę, zwalnia się od uiszczenia reszty należności za powyższe okresy wraz z karami i odsetkami za zwłokę.

§ 5. Opłaty od przyczepek do pojazdów mechanicznych, przewidziane w art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 45, poz. 352), obniża się z dniem 1 sierpnia 1936 r. o 50% od przyczepek do samochodów ciężarowych i traktorów.

§ 6. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom Komunikacji i Skarbu

w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i innymi interesowanymi ministrami.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 393. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), art. 9, 28, 37 i 39 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665) oraz art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należności w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320), zmienionem rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 272), wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 2:

w ust. (2) skreśla się wyrazy „zwykłem" i „i miejscowością";

wprowadza się jako ustępy (3) i (4) przepisy następujące:

„(3) Praktykantom przeniesionym na inne miejsce służbowe celem odbycia dalszej praktyki przysługuje jedynie dla nich zwrot kosztów podróży i diety wyłącznie za czas przejazdu.

(4) Oficerom rezerwy, powołanym do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych, w razie:

a) delegacji (odkomenderowania) celem odbywania praktyki (aplikacji, stażu), potrzebnej do uzyskania charakteru oficera zawodowego,

b) przeniesienia w związku z uzyskaniem przynależności służbowej po odbyciu praktyki (aplikacji, stażu) —

przysługują diety za czas przejazdu do miejsca delegacji (odkomenderowania) i spowrotem, za czas przejazdu z jednego miejsca delegacji (odkomenderowania) do innego, za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego oraz za pierwszą dobę pobytu w każdem miejscu delegacji i za pierwszą dobę pobytu w nowem miejscu służbowem oraz zwrot kosztów przejazdu";

dotychczasowy ustęp (3) staje się ustępem (5);

2) w § 4 ustęp (1) otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Diety wynoszą dziennie dla:

1) Prezesa Rady Ministrów	70 zł
2) Ministra, Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Pierwszego Prezesa Najwyższego Trybunału Administracyjnego	50 „

3) funkcjonarjuszów państwowych, pobierających uposażenie:

według grupy II	45 zł
„ „ III	35 „
„ „ IV	25 „
„ „ V	17 „
„ „ VI	13 „
„ „ VII	10 „
„ „ VIII	8 „
„ „ IX	7 „
„ „ X	6 „
„ „ XI — XII	5 „

4) żołnierzy:

a) oficerów w stopniu:

Marszałka	70 zł
Generała broni, admirała	50 „
Generała dywizji, wiceadmirała	35 „
Generała brygady, kontradmirała	25 „
Pułkownika, komandora	17 „
Podpułkownika, komandora - porucznika	15 „
Majora, komandora - podporucznika	13 „
Kapitana	10 „
Porucznika, podporucznika	8 „

b) podoficerów i szeregowych zawodowych w stopniu:

Chorążego (równorzędnego)	8 „
Starszego sierżanta (równorzędnego), starszego bosmana, sierżanta (równorzędnego), bosmana	7 „
Plutonowego (równorzędnego), bosmanmata	6 „
Kaprala (równorzędnego), mata, starszego marynarza zawodowego	5 „

c) podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, nadterminowych oraz podchorążych:

Podchorążych oraz podoficerów	2 zł
Starszych szeregowców i szeregowców	1.60 „

5) sędziów i prokuratorów, pobierających uposażenie:

według grupy I	25 zł
„ „ II	20 „
„ „ III	17 „
„ „ IV	13 „

6) oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej, pobierających uposażenie:

według grupy	I	25 zł
„ „	II	17 „
„ „	III	15 „
„ „	IV	13 „
„ „	V	10 „
„ „	VI — VII	8 „
„ „	VIII — IX	6 „
„ „	X — XI	5 „

3) w § 4:

skreśla się ustęp (2), a ust. (3) i (4) tegoż paragrafu otrzymują numerację (2) i (3);

wprowadza się jako ustępy (4) i (5) przepisy następujące:

„(4) Oficerom i szeregowym Policji Państwowej w ciągu pierwszego roku służby w razie delegacji (odkomenderowania) dla celów wyszkolenia względnie w zwartych oddziałach dla celów bezpieczeństwa diety nie przysługują — po upływie zaś roku przysługują przez cały czas trwania delegacji następujące diety dzienne:

oficerom . . . . 4 zł
szeregowym . . . . 2 „

(5) Oficerom i szeregowym Straży Granicznej, biorącym udział w ćwiczeniach, obozach, koncentracjach, manewrach i zawodach poza zwykłem miejscem służbowem, mających na celu wyszkolenie, przysługują następujące diety dzienne:

oficerom . . . . 4 zł
szeregowym . . . . 2 „

w tym przypadku nie stosuje się przepisu § 5 ust. (3).“;

4) w § 5 w ust. (2) w zdaniu ostatniem po wyrazie: „odkomenderowania“ wstawia się wyrazy: „na kursy i“;

5) w § 6 ustęp (1) otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Jednostką obliczenia diet jest dwudziestoczterogodzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do chwili powrotu do tegoż miejsca, przyczem:

a) jeżeli pobyt poza zwykłem miejscem służbowem trwa dłużej niż 24 godziny, należy się za końcowy okres czasu ponad 6 do 12 godzin połowa diety, ponad 12 do 18 godzin — 75% diety, ponad 18 godzin — cała dieta,

b) jeżeli pobyt poza zwykłem miejscem służbowem trwa krócej niż 24 godziny, należy się za czas ponad 6 do 12 godzin połowa diety, ponad 12 do 18 godzin — 75% diety, ponad 18 godzin — cała dieta.“;

6) w § 10:

w ust. (1) skreśla się wyrazy: „na gruncie“;

w ust. (4) zmienia się stawki wynagrodzenia akordowego następująco:

w pkt. 1) — 6 zł na 5 zł,
w pkt. 2) — 4 zł na 3.50 zł,
w pkt. 3) — 2.50 zł na 2 zł;

w ust. (9) w pkt. 2) wyrazy: „w ust. (4) i (5)“ zastępuje się wyrazami: „w ust. (5) i (6)“;

7) w § 11:

ustęp (1) otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Funkcjonarjusze państwowi, stanowiący załogę statku szkolnego Państwowej Szkoły Morskiej, otrzymują w czasie zaokrętowania należności miesięczne w następującej wysokości:

	w czasie rezerwy	w czasie żeglugi wewnętrznej
urzędnicy	do 15%	do 30%
funkcjonarjusze niżsi .	„ 15%	„ 45%

ich uposażenia zasadniczego.“;

wprowadza się jako ustęp (2) przepis następujący:

„(2) Wykaz stanowisk załogi statku szkolnego oraz wysokość należności w granicach, określonych w ust. (1), ustali Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.“;

dotychczasowe ustępy (2), (3), (4), (5) stają się ustępami (3), (4), (5), (6);

8) w § 14 w ust. (1) punkt 1) otrzymuje brzmienie następujące:

„1) prawo przejazdu I klasą przysługuje funkcjonarjuszom państwowym, pobierającym uposażenie według grup I — V, oficerom w stopniu marszałka, generała, admirała, wiceadmirała, kontradmirała, pułkownika, komandora, podpułkownika, komandora - porucznika, majora i komandora podporucznika, attachés wojskowym ambasad, radcom ambasad, sędziom i prokuratorom, pobierającym uposażenie według grup I — III, oficerom Policji Państwowej i Straży Granicznej, pobierającym uposażenie według grup I — IV, ponadto bez względu na grupę uposażenia, kierownikom władz bezpośrednio podległych władzy naczelnej, naczelnikom wydziałów (biur), inspektorom we władzach naczelnych, starostom i kierownikom starostw, Komisarzowi i Wicekomisarzowi Rządu w Gdyni, Dyrektorowi Policji w Województwie Śląskiem oraz osobom towarzyszącym służbowo przy przejazdach szefów władz naczelnych i przedstawicieli państw obcych, misyj zagranicznych oraz oficerów armij obcych, jak również adjutantom i oficerom ordynansowym, podróżującym służbowo w I klasie razem ze swoimi dowódcami pułków i wyższymi.“;

9) w § 16:

w ust. (1) wyrazy: „magistratu (urzędu gminnego)“ zastępuje się wyrazami: „zarządu miejskiego (zarządu gminnego)“;

w ust. (5) zmienia się kwotę „30 groszy“ na „25 groszy“;

10) w § 19:

w ust. (1) po wyrazach: „przyznaje się“ dodaje się wyrazy: „w gminach miejskich“;

wprowadza się jako ustęp (5) przepis następujący:

„(5) Jeżeli podróż służbowa następuje w postępowaniu karnem na wezwanie władzy sądowej lub prokuratorskiej, ryczałt za dojazdy wynosi 50 gr za każdy przejazd. To samo dotyczy

ryczałtu za przejazdy w związku z konwojowaniem osób i rzeczy do władz wymiaru sprawiedliwości.";

11) w § 20 w ust. (3) po wyrazie: „Postanowienia" dodaje się wyrazy: „co do diet" a po wyrazie: „godzin" kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się wyrazy: „w razie podróży służbowej z miejsca delegacji (odkomenderowania) do zwykłego miejsca służbowego diety nie przysługują za czas trwania pobytu w zwykłem miejscu służbowem.";

12) w § 23:

w ust. (2) po wyrazach: „uposażenie pobierane ostatnio" wstawia się wyrazy: „w poprzedniem miejscu służbowem";

w ust. (5) wyrazy: „w paragrafie niniejszym" zastępuje się wyrazami: „w rozporządzeniu niniejszem";

wstawia się na końcu jako ustęp (8) przepis następujący:

„(8) Przy przeniesieniach szeregowych Policji Państwowej z jednej miejscowości do innej w obrębie rejonu posterunku przysługuje tylko zwrot kosztów przejazdu, przewozu urządzenia domowego i diety na zasadach podanych w rozporządzeniu niniejszem.";

13) paragraf 30 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 30. (1) Przepisy rozdziału 2 stosuje się także do podróży służbowych, delegacyj (odkomenderowań) i przeniesień na obszarze W. M. Gdańska z tą zmianą, że stawki diet, ustalone w tym rozdziale, zwiększa się o 20%.

(2) Osoby, odbywające podróż służbową do Gdańska w charakterze kurjera dyplomatycznego otrzymują diety, przysługujące funkcjonarjuszowi państwowemu, pobierającemu uposażenie według grupy VII, zaś żołnierze otrzymują diety według posiadanego stopnia, zwiększone o 20%.

(3) Przepisy § 41 stosuje się odpowiednio.";

14) w § 37:

ustęp (1) otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Funkcjonarjusze państwowi, stanowiący załogę statku szkolnego Państwowej Szkoły Morskiej, otrzymują w czasie zaokrętowania i żeglugi zagranicznej należności miesięczne w następującej wysokości:

kapitan statku szkolnego . .	do 150%
urzędnicy	„ 100%
funkcjonarjusze niżsi . . .	„ 120%

ich uposażenia zasadniczego:";

w ust. (4) wyrazy: „ust. (4) i (5)" zastępuje się wyrazami: „ust. (2), (5) i (6)";

15) w § 39:

w ust. (1) litera a) otrzymuje brzmienie następujące: „a) prawo przejazdu I klasy przysługuje funkcjonarjuszom państwowym, pobierającym uposażenie według grupy I — VI, oficerom w stopniu marszałka, generała, admirała, wiceadmirała, kontradmirała, pułkownika, komandora, podpułkownika, komandora - porucznika, majora i komandora - podporucznika, attachés wojskowym ambasad, attachés wojskowym poselstw i zastępcom attachés wojskowych ambasad, sędziom i prokuratorom, pobierającym uposażenie według grupy I — III, oficerom Policji Państwowej i Straży Granicznej, pobierającym uposażenie według grupy I — IV, ponadto bez względu na grupę uposażenia kierownikom urzędów podległych Ministerstwu Spraw Zagranicznych, radcom ambasad i poselstw, radcom handlowym, radcom emigracyjnym, radcom Biura Komisarza Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku, konsulom, pierwszym sekretarzom ambasad oraz osobom towarzyszącym służbowo przy przejazdach szefów władz naczelnych i przedstawicieli państw obcych i misyj zagranicznych.";

w ust. (5) w lit. a) cyfrę „6" zastępuje się cyfrą „7";

16) w § 41:

w ust. (1) po wyrazie: „żołnierze" wstawia się wyrazy: „zawodowi oraz oficerowie rezerwy powołani do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych.";

po ust. (1) wstawia się jako nowy ustęp (2) przepis następujący:

„(2) Żołnierze pełniący obowiązkową służbę czynną oraz nadterminowi, wyjeżdżający zagranicę służbowo, otrzymują do użytku na czas trwania podróży ubranie cywilne w naturze, które pozostaje własnością Skarbu Państwa";

dotychczasowy ustęp (2) staje się ustępem (3), a ponadto w ustępie tym wyraz „ten" zastępuje się wyrazem „ust. (1)".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 394. Oświadczenie Rządowe z dnia 20 czerwca 1936 r. w sprawie złożenia dokumentów ratyfikacyjnych, bądź przystąpienia niżej wymienionych państw do Konwencji berneńskiej o ochronie dzieł literackich i artystycznych.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 7 lipca Nr. 155 Rok 1936

Poz. 275. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 22 czerwca 1936 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 20 maja 1936 r. ustalającej płace robotników, zatrudnionych w cegielniach, mocy powszechnie obowiązującej na obszarze powiatu obornickiego.

Poz. 276. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 czerwca 1936 r. o zmianie nazwy „Izba Rzemieślnicza w Grudziądzu" na „Izba Rzemieślnicza w Toruniu".

Poz. 277. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Wolsztyna.

Poz. 278. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Oleska.

Poz. 279. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Czeladzi.

z 8 lipca Nr. 156 Rok 1936

Poz. 280. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 22 czerwca 1936 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 28 maja 1936 r., ustalającej płace robotników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach ekspedycyjnych i przewozowych, mocy powszechnie obowiązującej na terenie m. Poznania.

z 9 lipca Nr. 157 Rok 1936

Poz. 281. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie wykazu rzeczoznawców, upoważnionych do urzędowego odbioru technicznego materjałów, używanych do budowy kotłów parowych.

Poz. 282. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Brodnicy.

Poz. 283. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Zbąszynia.

Poz. 284. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Włodzimierza.

z 10 lipca Nr. 158 Rok 1936

Poz. 285. Uchwała Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie Statutu Organizacyjnego Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 1.

Zatwierdza się dołączony do uchwały niniejszej Statut Organizacyjny Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 2.

Wykonanie uchwały niniejszej porucza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 3.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą Statut Organizacyjny Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, zatwierdzony uchwałą Rady Ministrów z dnia 9 września 1931 r. („Monitor Polski" Nr. 213, poz. 287).

Załącznik do uchwały Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. (poz. 285).

STATUT ORGANIZACYJNY
MINISTERSTWA WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO

§ 1.

W skład Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wchodzą:

5 departamentów:
- I. Ogólny,
- II. Szkolnictwa Ogólnokształcącego,
- III. Szkolnictwa Zawodowego,
- IV. Nauki i Szkół Wyższych,
- V. Wyznań Religijnych,

Biuro Personalne,

oraz niewchodzące w skład departamentów:
- Wydział Prezydjalny,
- Wydział Sztuki i
- Wydział Archiwów Państwowych.

§ 2.

Departament Ogólny obejmuje sprawy nadzoru nad pracami ustawodawczemi Ministerstwa, sprawy jednolitej wykładni ustawodawstwa, sprawy budżetowe, sprawy fundacyjne, sprawy budownictwa szkolnego, sprawy statystyczne, sprawy administracji wydawnictw, obsługę kancelaryjną i inne sprawy administracyjne i gospodarcze, nieobjęte zakresem działania innych jednostek organizacyjnych, oraz inspekcję administracyjną w powyższym zakresie.

§ 3.

Departament Szkolnictwa Ogólnokształcącego załatwia w zakresie wychowania przedszkolnego, szkolnictwa powszechnego i specjalnego, szkolnictwa średniego ogólnokształcącego i zakładów kształcenia wychowawczyń przedszkoli i nauczycieli szkół powszechnych oraz oświaty pozaszkolnej — sprawy ustawodawstwa, organizacji oraz nadzoru nad wykonywaniem ustaw i przepisów, sprawy ustrojowo - programowe, opracowuje instrukcje i zarządzenia normatywne, dotyczące nauczania i wychowania, sprawuje nadzór i opiekę nad akcją społeczno - wychowawczą oraz kulturalno - oświatową, prowadzoną przez instytucje państwowe, instytucje samorządowe oraz społeczne, załatwia sprawy, związane z oceną książek i pomocy naukowych, nadzoru nad wychowaniem i nauczaniem, sprawy pomieszczeń szkolnych i zaspakajania potrzeb rzeczowych, sprawy dokształcania nauczycieli i pracowników pedagogicznych administracji szkolnej, jako też pracowników oświatowych, oraz sprawy kwalifikacyj wychowawczyń przedszkoli, nauczycieli szkół powszechnych oraz szkół średnich ogólnokształcących i zakładów kształcenia nauczycieli.

§ 4.

Departament Szkolnictwa Zawodowego załatwia w zakresie szkół i kursów zawodowych — sprawy ustawodawstwa, organizacji oraz nadzoru nad wykonywaniem ustaw i przepisów, sprawy ustrojowo - programowe, opracowuje instrukcje i

zarządzenia normatywne, dotyczące nauczania, załatwia sprawy, związane z oceną książek i pomocy naukowych oraz sprawy urządzeń warsztatów szkolnych, sprawy nadzoru nad wychowaniem i nauczaniem, sprawy pomieszczeń szkolnych i zaspakajania potrzeb rzeczowych; sprawy kształcenia i dokształcania nauczycieli i instruktorów oraz pracowników pedagogicznych administracji szkolnej, sprawy kwalifikacyj nauczycieli.

§ 5.

Departament Nauki i Szkół Wyższych załatwia w zakresie nauki — sprawy, związane z organizacją nauki i popieraniem polskiej twórczości naukowej w kraju i zagranicą, sprawy ochrony przyrody i opieki nad zabytkami bibljotecznemi, przedhistorycznemi i paleontologicznemi, — w zakresie szkolnictwa wyższego — sprawy ustawodawstwa, organizacji oraz nadzoru nad wykonywaniem ustaw i przepisów, oraz opieki nad młodzieżą akademicką.

§ 6.

Departament Wyznań Religijnych załatwia sprawy, wynikające ze stosunku Państwa do wyznań religijnych.

§ 7.

Biuro Personalne obejmuje sprawy osobowe funkcjonarjuszów Ministerstwa i wszystkich podległych władz, urzędów, instytucyj i zakładów oraz sprawy organizacyjne Ministerstwa i podległych mu władz i urzędów.

§ 8.

Wydział Prezydjalny obejmuje sekretarjat osobisty Ministra i sprawy reprezentacyjne, sprawy wynikające ze stosunku Ministra do Prezydenta Rzeczypospolitej, Sejmu i Senatu, Prezesa Rady Ministrów i poszczególnych Ministrów, sprawy polityki narodowościowej i wyznaniowej w zakresie oświaty, szkolnictwa polskiego zagranicą i opieki kulturalnej nad wychodźtwem polskiem, sprawy prasowe i sprawy zlecone przez Ministra.

§ 9.

Wydział Sztuki załatwia w zakresie sztuki sprawy opieki nad twórczością w dziedzinie sztuk plastycznych, literatury, muzyki i teatru, oraz sprawy udostępnienia społeczeństwu dorobku wymienionej twórczości, — w zakresie szkolnictwa artystycznego — sprawy ustawodawstwa, organizacji, programów, nadzoru nad nauczaniem i wychowaniem oraz sprawy zaspakajania potrzeb rzeczowych tego szkolnictwa, tudzież sprawy opieki nad zabytkami z wyłączeniem zabytków, wymienionych w § 5 i 10.

§ 10.

Wydział Archiwów Państwowych obejmuje zarząd archiwów państwowych i ich kompletowanie oraz rewindykację państwowych zbiorów archiwalnych w kraju i z zagranicy, ochronę zabytków archiwalnych i opiekę naukową i techniczną nad archiwami i zbiorami archiwalnemi niepaństwowemi.

§ 11.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przeprowadza podział Departamentów (Biura Personalnego) na wydziały i referaty oraz ustala szczegółowy zakres czynności jednostek organizacyjnych Ministerstwa i regulamin Ministerstwa.

---

z 11 lipca Nr. 159 Rok 1936

Poz. 286. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 287. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Halicza.

Poz. 288. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Lublińca.

Poz. 289. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 czerwca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Lwowa.

z 13 lipca Nr. 160 Rok 1936

Poz. 290. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Żor.

z 14 lipca Nr. 161 Rok 1936

Poz. 291. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 7 lipca 1936 r. Nr. D. IV. 16744/3/36 w sprawie stosowania zniżek celnych do towarów froncuskiego pochodzenia w związku z wygaśnięciem Konwencji handlowej polsko - francuskiej.

Poz. 292. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Torunia.

Poz. 293. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Poznania.

Poz. 294. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Załoziec.

z 15 lipca Nr. 162 Rok 1936

Poz. 295. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie zwolnienia od obowiązku przedstawiania zaświadczeń walutowych przy wywozie niektórych towarów.

Poz. 296. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Skawiny.

Poz. 297. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Łęczycy.

z 16 lipca Nr. 163 Rok 1936

Poz. 298. Ogłoszenie list ławników i zastępców ławników z grupy pracodawców i pracowników Sądów Pracy w Białej, Chrzanowie, Tarnowie, Krakowie, Drohobyczu i Lwowie oraz Sądów Okręgowych w Wadowicach, Tarnowie, Krakowie, Samborze i Lwowie, powołanych na okres trzyletni.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.